

SBORNÍK LITERÁRNÍCH A VÝTVARNÝCH PRACÍ
DĚTSKÝCH AUTORŮ VSETÍNSKÉHO OKRESU

o POKLAD
STRÝCA JURÁŠA

DOBŘÉ ZPRÁVY

2022/23

ISBN 978-80-87991-17-6 (online ; pdf)

Obsah

PRÓZA

DOBRODRUŽSTVÍ MARUŠKY A KAMU	6
<i>Emma Patricie Juráň, 3. třída, ZŠ Vsetín, Luh</i>	
FOTBALOVÝ SKŘÍTEK	7
<i>René Barabáš, 3. třída, ZŠ Vidče</i>	
KRÁLÍČCI, ANEB JAK MI DOBRÁ ZPRÁVA ZMĚNILA ŽIVOT	8
<i>Klára Bohůnková, 2. třída, ZŠ Branky</i>	
EVELÍNKA ZE LVOVA.....	9
<i>Týna Babicová, 5. třída, ZŠ Integra Vsetín</i>	
SPORTOVNÍ ZÁZRAK V POUŠTI.....	12
<i>Pavel Randýsek, 5. třída, ZŠ Vsetín, Trávníky</i>	
NOVÝ DOMOV	14
<i>Alžběta Žitníková, 5. třída, ZŠ Krhová</i>	
TEN NECHTĚNEJ.....	16
<i>Anna Chrobáková, 7. třída, ZŠ Integra Vsetín</i>	
KRÁSNOU SEN.....	19
<i>Pavína Kovářová, 7. třída, ZŠ Valašská Polanka</i>	
ODVAHA	21
<i>Sára Posadová, 6. třída, ZŠ Sedmikráska, Rožnov p. R.</i>	
FRÁJ.....	25
<i>Jiří Fiala, 8. třída, ZŠ Vsetín, Luh</i>	
PŘIJDE DEN	30
<i>Eliška Šťastná, kvarta, Gymnázium Rožnov p. R.</i>	
VIDÍME ZASE SVĚTLO	37
<i>Adéla Zbranková, 9. třída, ZŠ Hošťálková</i>	

POEZIE

DOBŘE ZPRÁVY	42
<i>Martin Slíž, 5. třída, ZŠ Vsetín, Rokytnice</i>	
KAMARÁDI A ZPRÁVA O POČASÍ	43
<i>Martin Slíž, 5. třída, ZŠ Vsetín, Rokytnice</i>	
ZPRÁVA, KTERÁ MI ZMĚNILA ŽIVOT	44
<i>Veronika Barabášová, Matěj Zátorský, 5. třída, ZŠ Vidče</i>	
O NÁS DVOU.....	46
<i>Sofie Hromadová, 5. třída, ZŠ Vsetín, Trávníky</i>	

CIZINEC	47
<i>Jan Ondrušek, 7. třída, ZŠ Masarykova, Valašské Meziříčí</i>	
POHLED NA ZIMU	49
<i>Karolína Fialová, 6. třída, ZŠ Vsetín, Luh</i>	
DOBRÁ ZPRÁVA	50
<i>Petr Marek, 7. třída, ZŠ Pod Skalkou, Rožnov p. R.</i>	
SLYŠÍM, VIDÍM, ČTU	51
<i>Natálie Hrušková, 9. třída, ZŠ Videčská, Rožnov p. R.</i>	
SOUCIT S ĎÁBLEM	52
<i>Julie Zemánková, 9. třída, ZŠ Valašská Polanka</i>	
KOHO NÁM DONESLA DÁLKA... ..	53
<i>Vojtěch Ondrušek, 9. třída, ZŠ Planeta, Frýdek-Místek</i>	

KOMIKS

JAK MI DOBRÁ ZPRÁVA ZMĚNILA DEN, ŽIVOT, VŠECHNO	57
<i>Dorota Holčáková, 3. třída, ZŠ Vidče</i>	
JAK MI DOBRÁ ZPRÁVA ZMĚNILA DEN, ŽIVOT, VŠECHNO	61
<i>Terézia Pancisynová, 3. tř., ZŠ Salvátor, Valašské Meziříčí</i>	
BEZ NÁZVU	62
<i>Jakub Kramoliš, 3. třída, ZŠ Vidče</i>	
ZPRÁVY TV VERONIKA	66
<i>Veronika Pospíšilová, 4. tř., ZŠ Salvátor, Valašské Meziříčí</i>	
PŘÍBĚH MYŠI LILIE	70
<i>Josef Dejmek, Matouš Duda, 5. třída, ZŠ Vidče</i>	
NELA NA MĚSÍCI	73
<i>Beáta Židková, 4. třída, ZŠ Valašská Polanka</i>	
ŽIVOT DINOSAURŮ	79
<i>Adriana Bušová, 6. třída, ZŠ Vsetín, Trávníky</i>	
ZÁLEŽÍ NA ÚHLU POHLEDU	80
<i>Sára Foltýnová, 6. třída, ZŠ a MŠ Loučka</i>	
NADĚJE UMÍRÁ POSLEDNÍ.....	84
<i>Anna Chrobáková, 7. třída, ZŠ Integra Vsetín</i>	
MILÁ BABIČKO	85
<i>Julie Cábová, kvarta, Gymnázium Rožnov p. R.</i>	
PŘÍPAD ZTRACENÝCH HRÁŠKŮ	89
<i>Viktorie Onderková, 9. třída, ZŠ Vidče</i>	
VÁNOČNÍ NEKLID	90
<i>Viktorie Mizerová, 9. třída, ZŠ Zubří</i>	
CELKOVÉ POŘADÍ.....	98

PRÓZA

Dobrodružství Marušky a Kamu

Emma Patricie Juráň, 3. třída, ZŠ Vsetín, Luh

1. místo

Když se ráno vzbudím, mám někdy špatnou náladu a to hlavně, když je školní den. Náladu mi zvedne dobrá zpráva. A proto vám povím příběh, ve kterém dobrá zpráva je.

Na kraji malého městečka Koňkov stála jeho nejmenší chaloupka, ve které bydlela paní Lenka Davidová se svojí jedinou dcerou. Holčička se jmenovala Maruška Davidová a měla 9 let. Měly se moc rády. Spolu s nimi tam bydlel také pejsek – fenka irského setra, která se jmenovala Kamu. Kamu k nim přišla jako štěňátko, vybraly si ji z chovatelské stanice Psí Chlup. Kamu umí spoustu věcí, jako třeba skákat přes překážky, psí atletiku a také psí kusy. A proč si vybraly irského setra? Protože mají rády velké psy, hnědočervenou barvu a mají velkou zahradu.

Jednou, když šla holčička Maruška venčit Kamu, potkaly v rozsáhlém smíšeném lese zajíce. Kamu se Marušce vytrhla a rychle se za ním rozběhla. Maruška ji volala zpátky, ale Kamu nepřišla. Maruška se tedy vrátila za maminkou a řekla, že se Kamu vypraví hledat. Maminka jí v začátku bránila, ale nakonec ji nechala jít.

Maruška šla a šla až k velké propasti, kde byl provazový most. Tak šla po mostě, ale dřívka nebyla moc silná a pevná, proto se propadla. Volá tedy zoufale o pomoc. Až náhle příběhne Kamu. Kamu je chytrý pes. Proto zná jednoho pána, který bydlí nedaleko. Je to dřevorubec i myslivec a jmenuje se Jaroslav Janoušek. Je to mamčin kamarád, ke kterému Davidovi často chodí. Kamu se mu snaží něco naznačit. Pán se diví, že s ní není Maruška, její paní. Nakonec to pochopí a přijde pomoci Marušce. Společně s Kamu ji vytáhnou. Myslivec zavolá mamince, že Maruška s Kamu jsou v pořádku. Maminka je šťastná, protože Maruška pro ni znamená všechno. Maruška se vrátí s Kamu šťastně domů.

Fotbalový skřítek

René Barabáš, 3. třída, ZŠ Vidče

2. místo

Žil jeden skřítek, jmenoval se Rudolfiněk. Snil o tom, že chce hrát fotbal. Ale skřítků fotbal neexistoval. Tak se zeptá rodičů.

- Mami, můžu založit fotbal?
- Co to je fotbal?
- To je taková hra pro více skřítků, kteří jsou na trávníku a jsou tam dvě branky. Na každé straně jedna branka a několik skřítků, kteří bojují o míč.
- A kde jsi to viděl, Rudolfinku?
- Já jsem si to vymyslel.
- To asi nepůjde. Kde bys sehnal tolik skřítků?

Rudolfiněk se zamyslel a po dlouhém přemýšlení řekl.

- Mám nápad! Když neseženu skřítky u nás na planetě, zkusím to jinde.

Odcestoval tedy na jinou planetu Zemi, kde oslovil a dal do vínku malým skřítkům-dětem chuť hrát si a sportovat. Já jsem jeden z nich, které Rudolfiněk navštívil. Mám jeho dar. Baví mě sporty a nejvíce právě fotbal. Chodím na trénink dvakrát do týdne za starší přípravku a teď jsem začal chodit i na tréninky mladší přípravky. Prostě trénuju každý den. A o víkendu mívám zápasy. Nevím, co bych jiného dělal, kdybych nehrál fotbal. A ještě, co dává fotbalu velké plus, je to, že tam mám spoustu kamarádů.

Králíčci, aneb jak mi dobrá zpráva změnila život

Klára Bohůnková, 2. třída, ZŠ Branky

2. místo

Blížily se moje 7. narozeniny. Stále jsem nevěděla, co si přát. V knihovně jsem si půjčila knížku Osamělý králíček. A v tom mě napadlo, co si přát. Moc se mi líbil příběh o králíčkově, kterého někdo schválně nechal v parku v krabici. Velmi jsem si přála mít také svého králíčka. Slibovala jsem rodičům, že se o něj budu starat. Když můj bratr zjistil, že si přeju králíčka, tak chtěl taky svého mazlíčka.

Jednoho dne jsem přišla ze školy a v obývacím pokoji byla velká krabice. Uvnitř byla nádherná klec pro králíčky. Byl to můj nejlepší den v životě.

Vybrali jsme na stránkách chovatelské stanice rasu králíčků. Já jsem si vybrala zakrslého beránka a bratr zakrslého kuniho. Domluvila jsme se s paní chovatelkou, kdy si pro králíčky přijedeme.

Potom nastal ten den. Doma už bylo vše nachystáno na příchod nových členů domácnosti. Vyrazili jsme směr Prostějov. Paní na nás už čekala. Šli jsme rovnou vybrat králíčky.

První si vybral můj bratr. Jeho králíček byl velmi roztomilý, divoký a moc zvědavý. Byl celý černý, jen za krčkem měl hnědou skvrnu. Ouška měl nahoru.

Potom jsem si vybírala králíčka já. Vybrala jsem si samičku. Byla přítulná a mazlivá. Měla černobílou barvu. Na čele měla bílou lysinku ve tvaru blesku, jako Harry Potter. Pod krčkem černé zbarvení ve tvaru mašličky. Měla ouška dolů. Svého králíčka jsem pojmenovala Muffi. Bratrův králíček dostal jméno Jack.

Králíčci se stali členy naší rodiny. Změnilo mi to život. Mám je moc ráda.

Evelínka ze Lvova

Týna Babicová, 5. třída, ZŠ Integra Vsetín

1. místo

24.2.2022

Milý deníčku, tady tvoje Evelínka. Právě sedím ve vlaku do České republiky. Musíme odjet ze Lvova, aby se nám nic nestalo. Na naši zemi zaútočilo Rusko. Všichni dospělí ve vlaku si šeptají a naše maminka pláče, náš tatínek musel zůstat na Ukrajině, aby bojoval proti Rusku. Já a moje pětiletá sestra Gábinka nevíme, co si o tom máme myslet. Jediné, co vím, že už teď se mi stýská po domově, po mém pokojíčku, po mém tatínkovi, po mé nejlepší kamarádce Marii. Maminka mi řekla, že se nemám bát, že určitě všechno dobře dopadne, ale sama vypadala, že má strach. Marie odjela jiným vlakem do Německa. Moc se bojím.

Tvoje Evelínka

16.3.2022

Ahoj deníčku. Za uplynulý skoro měsíc se toho stalo hodně, začala jsem chodit do 5.A nové školy, maminka má práci asistentky ve škole pro další ukrajinské děti, Gábinka začala chodit do nové školky. Dala jsem se do kontaktu z Marií přes mobil, už jsme několikrát volali tatínkovi. Je v pořádku. Ale stýská se mu po nás. Ve škole to není tak hrozné, jak jsem si myslela. Mám svoji asistentku a našla jsem si kamarádku - jmenuje se Tereška, je moc hodná a se vším mi pomáhá. Hned druhý den, co jsem začala chodit do školy, mi spolužáci přinesli krásné pastelky, pero, nádherné pouzdro a úžasnou aktovku, svačinovou krabičku..... no prostě všechno. Naše paní učitelka se jmenuje Sofie Hlučná, je moc hodná, se vším mi pomáhá. Vlastně všichni mi se vším moc pomáhají. Jo, a zapoměla jsem ti říct, že bydlíme ve městě Vsetín. Mají to tu moc krásné, hlavně ty kopce všude okolo. Bydlíme v malém bytě, všichni spíme v jedné manželské posteli, ale nevdává mi to.

Tvoje Evelínka

27.4.2022

Ahoj můj deníčku. Dneska jsem měla narozeniny. Myslela jsem si, že nic nedostanu kvůli naší situaci, ale maminka mě překvapila. Dostala jsem nové

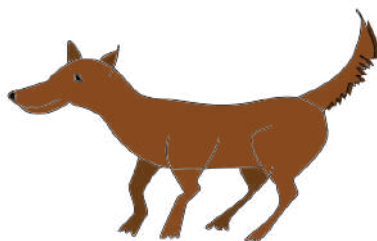
povlečení se štěnětem, krásného háčkovaného pejska a malý koláček. Byla jsem strašně ráda, a hned co jsem koláček dojedla, volal tatínek, aby mi taky popřál k narozeninám. Jo, a taky byly Velikonoce. Tady se slaví jinak než u nás. Zjistila jsem, co se tady na Velikonoce tradičně dělá. Pak jsme tedy namalovali vejce a koupili pár sladkostí a v pondělí k nám přišli moji spolužáci a máminí kolegové. Bylo to prima. Spát jsem šla s tím úžasným novým povlečením a novým háčkovaným pejskem. Ve škole mám samé jedničky a jenom dvě dvojky.

Terezka mi na narozeniny koupila pytlík sladkostí a nádhernou čelenku. Nosím ji všude. Je celá černá a na boku má krásnou umělou kytičku, která ale vypadá jako pravá. Tento měsíc je super. Telefonovala jsem i s Marií, také mi popřála vše nejlepší.

Tvoje Evelínka

16.5.2022

Ahoj deníčku. Gábinka je v nemocnici, za 8 dní ji pustí domů. Má zánět slepého střeva, zítra ji budou operovat, maminka dostala příspěvek v práci a aktuálně vybíráme dárek pro Gábinku. Má totiž 5.6. narozeniny. Já ji za své peníze koupím v obchodě omalovánky s pejsky.

To je jeden z těch pejsků, co jsou v omalovánkách. To je pro dnešek vše.

Tvoje Evelínka

6.6.2022

Ahoj deníčku, mám tu nejlepší, úžasnou, perfektní, dokonalou zprávu.
10.7.2022 jedeme domů :-)

Strašně se těším na tátu, Marii (ta taky jede domů), na můj pokojíček, na moje hračky, na moji postel, prostě na všechno. Ale taky se mi bude stýskat po Terezce, po spolužácích, po paní učitelce :-). Ale na všechny spolužáky mám telefonní číslo a vytvořili jsme si skupinový chat a tam si budeme dopisovat, i když už budu na Ukrajině. To bude vše

Tvoje Evelínka

10.7.2022

Milý deníčku, už sedíme ve vlaku zpátky na Ukrajinu. Za hodinu budeme ve Lvově, kde nás má čekat tatínek. Už se nemůžu dočkat. Velký kus cesty jsem si volala přes skupinový hovor s Marií a Terezkou. Terezka řekla, že se jí bude moct stýskat, že už se jí vlastně stýská, ale že nám to přeje. Marie jí sice moc nerozuměla, ale i tak byla nadšená a maminka mi slíbila, že někdy pojedeme do Česka na prázdniny. To by bylo pro tento deník vše.

Tvoje Evelínka

Sportovní zázrak v poušti

Pavel Randýsek, 5. třída, ZŠ Vsetín, Trávníky

2. místo

Aktuální novinky ze světa sportu. Od našeho zvláštního zpravodaje z Kataru.

Dnešního dne vedení turnaje MS v Kataru 2022 přišlo s náhlou a překvapivou zprávou, která zasáhla všechny fotbalové příznivce. Doslova jako blesk z čistého nebe dopadla tato novinka především na všechny věrné fotbalové fanoušky v České republice. Z důvodu zranění velké části hráčů v týmu Portugalska se tento tým vzdal další účasti na probíhajícím turnaji MS.

Tým jednoho z horkých favoritů turnaje se odhlásil již po několika zápasech v základní skupině H. Tento výběr nejlepších fotbalistů Portugalska, v čele s hvězdným hráčem Christianem Ronaldem, k velkému zármutku skvělých portugalských fanoušků již další boje na šampionátu MS bohužel nepřidá.

Portugalsko tak musí opustit první místo ve skupině H, kdy její přenechá náhradnímu mužstvu. Vedení turnaje MS v Kataru 2022 zvolilo tajným hlasováním náhradní tým, který bude dodatečně nominován na již probíhající turnaj. Volba padla na fotbalový národní tým České republiky!

Tato zpráva obrátila dění v České republice ze dne na den doslova vzhůru nohama. Český fotbalový svaz ihned nominoval nejlepší fotbalisty z České republiky. Jedná se o hráče z domácích soutěží a slavných týmů jako je Baník Ostrava či šlavia Praha. Rovněž byli povoláni do národního týmu ČR i naši hráči-legionáři hrající v nejlepších fotbalových soutěžích po celé Evropě. Hlavním trenérem byl zvolen Milan Baroš a jeho asistent Petr Čech. Sestava národního mužstva bude vypadat takto:

brankáři: Koubek, Pavlenka, Trmal

obránci: Brabec, Coufal, Chaluš, Matějů, Plechatý, Stronati, Zima, Zmrzlý

útočníci: Barák, Černý, Král, Schwarz, Zmrhal, Doležal, Chytil, Souček, Hložek a Schick.

Kapitánem národního týmu se stal Patrik Schick. Pro rychlý přesun hráčů národního mužstva do dějiště šampionátu v Kataru poskytl dokonce samotný prezident České republiky svůj vládní letecký speciál. Fotbaloví

fanoušci z celé republiky se hrnou do fanshopů, kde se ve velkém nakupují šály, čepice, vlajky a dresy v barvách národního týmu.

Naše mužstvo čekají náročné zápasy ve skupině H a také možný postup do dalších bojů o medaile. V případě postupu našeho mužstva do finále je tak celkem možné, že se hráči utkají s největším favoritem celého turnaje a to týmem Argentiny. Tým Argentiny v čele se slavným hráčem Lionelem Messim, je jasným favoritem na získání mistrovského poháru. V případě postupu našeho národního mužstva do finále MS bude na celém území České republiky vyhlášen státní svátek. A to je ta nejlepší zpráva pro všechny školáky u nás doma.

A to by bylo pro naše dnešní sportovní zprávy vše, zatím na viděnou.

Nový domov

Alžběta Žitníková, 5. třída, ZŠ Krhová

3. místo

Rozhlížím se okolo. Čtyři stěny, jedna miska pro všechny a vedle mě leží deset mých kamarádů a sestřička. Jak se jmenuju? Ani nevím, jméno mi nikdo nedal. Náš páníček za námi přijde jen jednou za den a dá nám jídlo do společné misky. Někdy se k jídlu dostanu...a jindy na mě nic nezbyde. Nejraději ležím na pruhu sluníčka, které dopadá na podlahu z horního okna. Nebo si hraju s kamarády, ale to nesmíme moc hlasitě, protože za námi přiběhne páníček a křičí na nás. Někdy bych si přála nakouknout ven, proběhnout se po travě, vyvádět s kamarády. Ale to nám páníček nedovolí. Jediné, co znám, je můj pokojíček a mí kamarádi.

Náš páníček je na nás hodný jen tehdy, když máme štěňátka, ale ty s námi nezůstanou dlouho. Když nám je vzal poprvé, nevěděly jsme, co se děje. Vrátil se k nám? Měly jsme strašný strach. Kam je vzali? Opakovalo se to pořád dokola a dokola...

Postupně jsme si přestály hrát, radovat se, a už jsme jen ležely v koutě. Jednoho dne přišel pro mě a sestřičku páníček a odvezl nás k paní, která měla na dveřích napsané Veterinární ambulance. Klepaly jsme se strachy. Chvilí se tam o něčem dohadovali, pak nás tam nechal a odjel.

Co s námi bude? Strachy jsme ani nedýchaly. Paní nás začala hladit, přitom nám něco povídala. Podívala se nám do pusy, celé nás prohmatala a pak už jen telefonovala. "Mám tady dvě fenky jorkšířského teriéra, majitel je chce nechat utratit, protože už jsou staré, jsou ale zdravé, to jim nemůžeme udělat - máme pro ně dočasnou péči?"

Vyčerpáním jsem asi usnula, protože když jsem oči otevřela, stála přede mnou starší paní a moc hezky se na mě dívala. Pohladila mě a odvezla mě i se sestřičkou do velkého domu se zahradou. Okoupané a nalezené jsme ležely v pelišku a s údivem se dívaly na všechny ty různě velké pejsky všude okolo.

Uběhlo pár dnů, pomalu jsme si zvykaly na pravidelné jídlo, běhání po zahradě a milé zacházení. Jen pohlázení pro nás bylo jen občas, protože nás společně bydlela fakticky spooooooousta.....

"Kdybych tak měla páníčka jen sama pro sebe", přála jsem si v duchu. Úplně jsem si ho představovala - měla by to být určitě holčička, která by mě měla moc ráda, starala se o mě, tulila se ke mně, hladila mě...Ale zase tady nemůžu nechat sestřičku? Hlava se mi z toho přemýšlení motala.

"Čeká Vás překvapení holky!" oznámila nám paní při ranním papání. Co to bude? Nevěděla jsem, jestli se mám bát nebo těšit? Ve dveřích se objevil pán s paní a s nimi nějaký kluk a...holčička? Co se to děje?

"Tak to jsou ony", slyším říkat paní, a to už ke mně s úsměvem jde holčička a kluk si prohlíží sestřičku. "Jééé, ty jsou krásné a tak malinké", rozplývají se jeden přes druhého.

Znamená to, že se jim líbíme? Děti nás berou do náruče a tulí se k nám. To je tak krásné! Dospělí jdou vyřizovat nějaké věci a já slyším, jak mi holčička šeptá do ouška: "Budeš moje Belinka?" Znamená to, že to je můj vysněný páníček? Že by ...že by si mě chtěla vzít? Přichází dospělí a loučí se. My se sestřičkou zůstáváme v náručí u holčičky a kluka a jdeme s nimi do auta. Paní nám mává. "Já jsem Bety, Belinko," říká mi holčička a pořád mě hladí, tulí se a usmívá se na mě.

To je můj nejkrásnější den!

Ten nechtěnej

Anna Chrobáková, 7. třída, ZŠ Integra Vsetín

1. místo

Už od štěněte jsem neměl rád měšťáčky. Respektive jejich samice. Vždycky přišly k našemu kotci, ve kterém jsme s bráchama a ségrama žili, a pištěli: Jůůůůů, tohle malinký je hezoučký! A jak si jde pro pohlazení!

Já o to pohlazení zájem neměl ani trochu. Vždycky totiž v momentě, kdy se těm ženským zalíbilo nějaký štěně, drapli ho, zavřeli do takový maličký bedýnky a už jsme ho nikdy neviděli. A navíc strašně páchly! Proto jsem neprojevoval patřičný nadšení když k nám do ohrádky strkaly ruce a dělaly ťuťuňu! Páchnout jak vony? Pche! To tak! Radši jsem zalezl do boudy a čekal, až zas odejdou.

A tak se stalo, že sourozenců ubývalo a ubývalo a mě nikdo nechtěl. Jednoho dne ale nastala změna.

K naší, teda už spíš mojí, ohrádce přišel – světe, div se – chlap. A vůbec nesmrđěl. Naopak. Voněl jako něco moc příjemného, co jsem ještě neuměl zařadit (později jsem zjistil, že se tomu říká kobylince). Ale hned si mě tím získal. Řek bych, že to bylo poprvé, co jsem si šel pro pohlazení. A tak pro mě začala moje druhá etapa života u mého milovaného Vládi.

Vlád'a bydlel na statku se spoustou zvířat, který mě popravdě moc nezajímaly, já měl oči jen pro něj. Každý den se mnou chodil na dvůr a házel mi klacek, a já byl to nejšťastnější štěně pod sluncem. U Vládi jsem pak vyrostl a zesílil, a dostal jméno – konečně. Od té doby se jmenuju Henry.

Uznávám, že ty dva měsíce u Vládi byla pohádka. Jenže to se jednoho dne změnilo. Vlád'a mě totiž přivedl za „ovcemi“. Ty takzvané ovce byly koule čehosi bílého a zadredovaného na čtyřech nohách a dělalo to takové hluboké nepříjemné zvuky, co se mi ani trochu nelíbily. Přesně jakoby říkaly: my tě tu neéééhceme! Odééééjdi! A jelikož ty ovce vypadaly fakt děsivě, tak jsem je radši poslech a zdrhal domů. Vlád'a mi pak poprvé v životě vynadal. Vod té doby to Vlád'a se mnou zkoušel ještě párkrát a já se fakt snažil. Nechtěl jsem o něj přijít. Ale ty ovce vypadaly tak hrozně, a tak

po mně ječely! Nicméně nevzdával jsem se, chodil kolem nich, i když s vocasem mezi nohama. A pak se to stalo.

Ta ovce mi tím svým velkým tvrdým paznehtem přidupla mou krásnou, měkkou tlapičku! Zaječel jsem a zdrhal ... a už se tam nevrátil. Kňučel jsem a vzpíral se, štěkal a škrábal... prostě ovce ne.

Zanedlouho jsem slyšel Vládu říkat do takové malinký krabičky: Hele, mám ho rád, ale takhle to prostě nejde. Musím ho dát pryč, nebo to pak později nedokážu... jo, jasně... bude se mi stýskat... ale já potřebuju hlídat ovce... a ovčák, co se jich bojí? To si nemůžu dovolit.

Pak ještě cosi říkal, ale já už věděl, že je zle, že už tu dlouho nebudu.

A vopravdu.

Ani ne den na to mě Vláda odvezl do útulku.

Nebylo to tam zlý, ale ani ne dobrý. My všichni, co jsme tam byli, jsme toužili a chtěli jen jednu jedinou věc: domov a v něm milující páníčky, kterým bychom dali naše srdce. Velmi brzo jsem pochopil, jak to tam chodí. Vobčas přijdou ňáci lidi a odvedou si jednoho z nás. Ale já to nikdy nebyl. Vždy šli jen ti psi, co se na ně usmáli, jednou dvakrát donesli míček, pak se posadili na klín a byli pryč. Já se taky snažil. Lítal jsem sem a tam, nosil tenisáky a štěkal. Ale na to jen řekli: Tohohle teda ne! Ten je moc aktivní! To bychom nezvládali. To ne!

Tak jsem se nehejbal, jen ležel a koukal.

No a co je s tímhle? Není nemocnej? Proč se k nám nepřijde přivítat? Ten je divnej... toho ne.

Zkrátka, ať jsem dělal, co jsem dělal, zase jsem byl sám, mezi posledními, ten nechtěnej.

Ale jednoho dne se to zlomilo.

Bylo teplo a já se vyhříval na sluníčku, když zazvonil zvonek u branky. Zrovna jsem volil taktiku STEJNĚ SI TĚ NEVYBEROU, a tak jsem jen koukal. A pak vešli. Ta holka, co mi dávala každě den granule, je šla přivítat a hned jim

ukazovala ty malý pejsky. Ti tři lidé, co vešli, si je sice hladili, ale ta největší řekla: Heleďte, oni jsou sice moc pěkný, ale tohle není pro nás. Takový malí, neaktivní gaučáci... to náš typ fakt nebude.

A pak, když už málem odcházeli, si ta malá holka všimla mě. Počkejte, a co támhleten? Vypadá tak smutně!

A namísto klasickýho NENÍ NEMOCNEJ? Nebo TEN JE DIVNEJ ke mně prostě jen přišla. Pak mi dlouho předlouho koukala do očí a já poznal, že u týhle holky mi bude dobře. Olíznul jsem ji a vona se rozesmála. Nebyl to takovej lacinej chichot, chichot těch lidí, co sem chodili pro psy, když některej z nich náhodou zakopnul a spadnul, ale byl to smích od srdce – a já si ho zamiloval hned, jak jsem ho slyšel. Potom se mě zeptala: jak ti říkají, fešáku?

A paní Granule jí prozradila mé jméno. Ještě si po té chvilku povídala s tou největší a ta zanedlouho řekla: je rozhodnuto. Henry s náma odjíždí.

A vod tý chvíle jsem začal mít rád i ji.

Pak už šlo všechno hodně rychle. Až moc, řekl bych. Cesta k nim domů, teď už ke mně domů, první procházka, druhá procházka, hraní na louce a blbnutí s tenisáky. Postupné poznávání mé trojčlenné smečky, tajné mazlení v posteli s mojí milovanou Káťou tak, aby na to její máma nepřišla, společné tréninky a výšlapy, spousty pamlsků a piškotů, zkrátka jsem si začal uvědomovat, že tady budu už napořád. Že tady mě chtějí a mají rádi takového, jakej jsem a že u nich jsem vždycky výběr číslo jedna. I když se bojím ovcí a koušu papuče. Prostě tady jsem doma a vždycky budu.

Krásný sen

Pavína Kovářová, 7. třída, ZŠ Valašská Polanka

2. místo

Byl krásný slunečný den. Sluníčko svítilo a hrálo na všechny strany. Jela jsem s mamkou do města a koupila si los. Už od prvního okamžiku jsem věřila, že něco vyhraji. Celý den jsem na to myslela, ale měly jsme s mamkou ve městě hodně vyřizování, a tak jsem si los dala do kapsy. Večer, unavená z celého dne jsem padla do postele a už skoro usínala, když jsem si vzpomněla, že mám v kapse los. Vyskočila jsem z postele, vytáhla los a seškrábala ho. Viděla jsem jedno číslo s mnoha nulami. Protřela jsem si oči a nevěřičně koukala na los. Já jsem vyhrála, zakřičela jsem z plných plic.

Zavřu oči a říkám si, to jsem asi špatně viděla, to nemůže být pravda. Po pár sekundách oči otevřu a opět vidím to stejné. Já jsem vyhrála a opět počítám nuly. Šest nul a první číslice je pětka. To není možné, a znovu zavírám oči a zhluboka dýchám. Tohle opakuji ještě několikrát, než uvěřím, že jsem právě vyhrála částku 5 000 000,- Kč.

Tolik peněz, co já s nimi budu dělat? Vždy jsem si chtěla koupit pejska, ale s takovou částkou peněz bych si mohla pořídit celou ZOO. No proč vlastně ne? Zvířata mám ráda, ale představa, že se budu muset starat třeba o lva, mě rychle vyděsí. I taková opička by mohla být fajn, ale asi by to nebyla taková legrace, jak znám z dětských pohádek.

Ne, ne, ZOO kupovat nebudu, ale pořídím si školu, kde si děti budou hrát a dělat, co se jim jen líbí. A naučily by se něco v takové škole? Nehrály by jen jry na počítači, seděly a ani nesportovaly? A nezačaly by děti časem být hloupé a bez zájmu o cokoliv?

Ne, ne, soukromou školu, kde by si děti dělaly, co chtějí, taky nechci. Koupím si zábavní park, kde budou velké kolotoče, dráhy, strašidelné hrady a hlavně sranda a zábava. Budou tam chodit celé rodiny, kde budou spolu trávit čas, povídat si, smát se a hlavně rodiny budou spolu, to zní dobře.

První pocit štěstí z výhry postupně mizí, mít peníze jsou asi fajn, ale není to všechno.

Ucítím teplý dotek na své tváři. Leknutím otevřu oči a vidím mamku, jak stojí nad postelí a usmívá se. "Vstávej, zlatíčko, už je čas na snídani a potom jít do školy. Asi se ti něco zajímavého muselo zdát. Chvíli jsi jásala, ale potom jsi zvážněla a dokonce ses začala i mračit."

Uvědomím si, že to byl jen krásný sen, který se mi zdál. Peníze dokážou změnit lidem život, ale to nejcennější nelze koupit za peníze, zdraví a štěstí. No co už, vždyť já mám všechno, milující rodinu, hodné kamarády, co víc si můžu přát. Ale v obchodě si dnes koupím los, co když to byla předtucha :)

Odvaha

Sára Posadová, 6. třída, ZŠ Sedmikráska, Rožnov p. R.

3. místo

Smutek, bolest, bezmoc - to byly pocity, které se ve mně mísily. Konečně jsem dorazila k domovním dveřím. Zašátrala jsem ve vybledlé tašce a kupodivu rychle nahmatala klíč. Naučeným pohybem ruky jsem otevřela a vešla do potměšilé chodby. Bylo ticho až na otevřené okno, ze kterého se ozývaly zvuky města. Vyšla jsem do nejvyššího patra domu. „Uf,“ oddechla jsem si námahou. Doma ještě nikdo nebyl. Rychle jsem se zbavila tašky a zaplula pod peřinu. V tu chvíli jsem už neudržela slzy.

Abych to nějak vysvětlila: tento rok se moje máma rozhodla, že se přestěhujeme. Její rozhodnutí jsem nikdy nechápala. Vždy se konala kvůli jejímu pohodlí. Byla tak sobecká a jediné, co proti mně vždycky vytasila, byl názor, že tam, kam jedeme, je lepší možnost vzdělání. Bohužel jsem proti ní byla bezmocná.

Základní škola Nad Loukami. Tam začíná můj jako z hororu vystřížený příběh.

Brzy ráno jsem vstala, ihned se vrhla do skříně a začala hledat cokoli, cokoli, co bych si mohla vzít na sebe. Z mého krátkého růžového období jsem už dávno vyrostla, ale i tak mi moje máma stále kupovala věci pro malé holčičky. Byla to jedna z mála věcí, která ji velmi těšila. Vždy, když mi předávala nějakou sukýnku, celá se chvěla štěstím. Já se vždy křečovitě usmála a snažila se nedat najevo svou nechuť. „Jo!“ zvolala jsem oslavně. „Černé triko!“ Rychle jsem ho nasadila a vydala se do koupelny. Tam jsem si jen sčesala neposedné vlasy do culíku, přejela kartáčkem po svých lesklých zubech a už jsem otvírala dveře. Vtom se rozletěly dveře ložnice. „Vzala sis svačinu?“ „Jasně,“ a zmizela jsem za rohem. „A klíče máš?“ „Taky mám, ale potřebuju jít.“ „Jestli si ty klíče zapomeneš, já ti otvírat nebudu,“ zahulákala ještě na mě, ale to už jsem já byla pryč.

Po chvilce cesty se mi před očima začala rýsovat velká tmavá budova. ZŠ Nad Loukami přečetla jsem si v duchu. Můj nový začátek. „Ufff,“ naposledy jsem vydechla a vstoupila do prostorů nové školy. Najednou jakoby všichni zamrzli a dívali se na mě. Já jen odvrátila zrak a snažila se jim nekoukat

do očí. Trochu mě to vyděsilo, ale svět je plný překážek, ne? „Dita Kubjánková?“ ozvalo se někde zamučeně. „Ano, to jsem já,“ pronesla jsem tiše a otočila se za hlasem. „Už jsem tě očekávala,“ řekla starší paní a přistoupila ke mně. „Odvedu tě do třídy,“ nabídla se. „To bych byla moc ráda,“ odvětila jsem. Vydaly jsme se dlouhou, obrázkem lemovanou chodbou. Naše cesta proběhla beze slov a už jsme byly ve třídě. „Tak jsme tady, slečno,“ pronesla laskavě. Za normálních okolností bych slušně poděkovala, ale teď jsem stála před nejhlučnější třídou, kterou jsem kdy viděla. Rozpačité učitelce se lehce chvěly ruce a nezdálo se, že by třídu dokázala srovnat. Ale vzhled může klamat. Pokynula mi a já jsem se rozešla směrem k ní. „To bude dobrý,“ opakovala jsem si v hlavě, „už jen kousíček a jsem u ní.“ Když v tom jsem uslyšela šepot. „Hele, nová holka, spíš kostlivec,“ uchechtly se dvě poblíž sedící holky. Učitelka mě nasměrovala do nejnadhlednější lavice. Usedla jsem a hodina začala. Podle všeho jsme měli dějepis. Potom řekla: „Ale my o tobě nic nevíme, tak pojď a něco o sobě řekni.“ Ještě jednou jsem se na ni zděšeně podívala, jestli to myslí vážně. Kupodivu myslela. Po celém těle se mi šířila křeč, jakoby mě trefili šípem přímo do hrudi. Pomalu jsem se začala zvedat, až jsem se tyčila nad ostatními hlavami. Mírným krokem jsem vykročila, otočila se k ostatním. Až teď jsem si uvědomila, jak velká třída je. „Jmenuji se Dita, Dita Kubjánková,“ zasekla jsem se a odmíčela, přemýšlela, co říct. „Jen jednu větu,“ opakovala jsem si, „jen jednu, myslí, notak!“ „Jestli nechceš, nemusíš pokračovat.“ Třída se jen uchechtla. V tom se ze mě vydralo hlasité „ne!“ Okamžitě jsem si dala ruku na ústa. Dokonce i třída ztichla. „Co jsem to udělala?“ ptala jsem se sama sebe. I učitelka se dívala zmateně. Nebo spíš našťavaně? To už celá třída vyprskla smíchy a u toho na mě ukazovali. Rozběhla jsem se k lavici a zasunula se pod ni, ale i tak se na mě všichni dívali.

Díky bohu se za chvíli ozvalo zvonění. Než by kdokoli stačil něco říct, vyběhla jsem a se zavráním dveří jsem byla pryč. Vlétla jsem na rušnou chodbu, minula pár ustaraných pohledů učitelů, otevřela těžké dřevěné dveře a konečně jsem se nadechla. Ještě jednou jsem se přesvědčila, že tu nikdo není. „Co to dělám?“ „Proč jsem tak divná?“ Ptala jsem se sama sebe. Najednou se rozletěly dveře. „Tak tady jsi,“ řekla posměšně nějaká tmavovlasá holka a za ní se objevili další, vyděšeně jsem sebou cukla. „Taková smůla, že se ti to stalo hned první den, že?“ ušklíbla se. Nevěděla jsem, co mám říct. „Co to máš na sobě?“ uchechtla se další. „Vypadáš

děsně, přímo hrozně," dodala. Trefovaly se do mě jedna po druhé. Ale proč, nikomu jsem nic neudělala. Bezmocně jsem se tiskla ke zdi, nevěděla jsem, co dělat, měla jsem na krajíčku. Ta tmavovlasá se na mě ještě jednou podívala a s úsměvem na tváři všechny odešly. V místnosti jsem zbyla sama.

Tak už asi víte všechno. Noc byla pro mě dlouhá, krutá a moje máma se na mě ani nezašla podívat. Byla jsem jí jedno.

Ráno mě vzbudilo hlasité zařinčení mého budíku, až jsem sebou leknutím trhla. „Už mlč," pronesla jsem na svůj budík rozespale a přitiskla jsem si polštář na hlavu. Nemohla jsem uvěřit, že tam musím zase. Tentokrát jsem se ke škole pomalu courala a na název pohlížela s nechutí. U třídy jsem byla rychle, ale dovnitř se mi dostávalo hůř. Nechtěla jsem tam, ale i tak jsem své nohy přesvědčovala, ať se hnou z místa. Konečně jsem zabrala za kliku a vstoupila do třídy. Byla prázdná, až na několik holek, které jsem bohužel už znala. Hned, když jsem dosedla, zvedla se tlupa holek a jako smečka vlků připravená zaútočit se vydala ke mně. „Jen to ne," pomyslela jsem si a modlila se za příchod učitele. Najednou se opravdu otevřely dveře, ale učitel to nebyl... Zpoza dveří se vynořily knihy společně s malýma nožkami. „Kdo to je?" pomyslela jsem si a v tu chvíli se vynořil drobný obličej s brýlemi a úsměvem. Když však uviděla ostatní holky, úsměv jí z obličeje zmizel. Zato jim se o to větší udělal. „Ahoj Miriam," posměšně se na ni jedna z nich podívala. Dívka jen sklopila oči k podlaze. „Ty mě ani nepozdravíš, a nebo se jen bojíš? Co to máš za knihy?" „Prosím nech je, Ello, stály docela dost," pronesla ustrašeně ta dívka. BUM!, ozvalo se. V tu ránu byla dívka na zemi a se zvukným dopadem i její knihy. Nedokázala jsem se na to dívat, seděla jsem strnule v lavici a slyšela, jak dívka popotahuje. Možná jsem jí chtěla pomoci, ale strach mě přikoval k židli a zamknul moje ústa. Marně jsem se mu snažila vzdorovat, když tu najednou se mi vybavila vzpomínka, na kterou jsem už málem zapomněla. Byla s tátou, než odjel. Plakala jsem a ptala se ho, proč odjíždí tam, kde riskuje život. Klekl si ke mně a řekl: „Strach je mocný, někdy strašidelný, ale víš, co je horší?" „Ne" odpověděla jsem se vzlykotem. „Když přihlížíš někomu, kdo trpí. A věř, že ten má strach mnohem větší, takový, který si ani nedokážeš představit. Prosím slib mi, že za takové se postavíš. Nebude to lehké, ale jsi silné děvče a já vím, že to dokážeš." Utřel mi slzy a objal mě. „Každý má někdy strach. I já, i ty, ale ty to určitě

zvládneš, to mi věř." A s takovou taky odešel a nikdy se už nevrátil zpět. Byl statečný. A já budu taky. Vstala jsem ze židle a bez zaváhání jsem se vydala k nim. Prostrčila jsem se mezi nimi, vytrhla Elle cizí brýle z rukou, ta mě jen s udiveným výrazem pozorovala. Pomohla jsem Miriam zvednout se ze země, podala jí brýle a stoupla si před ni. „Nevím, co tady předvádíte, ale není to hustý a ani nijak zajímavý. A ze všeho nejmíň to zajímá nás dvě. Takhle se síla nedokazuje", napřáhla jsem k ní ruku a povzbudivě jsem na ni kývla. Miriam mi ji podala, společně jsme si prorazily cestu a statečně se vydaly k lavici.

Až když jsem dosedla, uvědomila jsem si, že jsem našla něco, co jsem dlouho hledala. Konečně jsem našla odvahu postavit se za sebe a dokonce i za někoho jiného. Ten hřejivý pocit, že by byl táta na mě pyšný, byl nejlepší zprávou toho dne. No co dne, spíš několika posledních let. Dokonce jsem z toho měla takovou radost, že jsem měla chuť to říct mámě. A to jsme si už hodně dlouho nepovídaly. Pomyslela jsem si, že až skončí škola, poběžím jí to říct domů. A v tom zazvonilo.

Nacházíme se v rozlehlé a slavné Republice Folyas. Tato republika je zcela demokratický a vyspělý stát. Rozkládá se asi na 60% pevniny a je věhlasná nejen mezi zbylými státy, ale také mezi samotnými obyvateli, což se přece nedá říct o všech státech. Konkrétně se podíváme do města Belebitín, které čítá asi 100 000 obyvatel. Naše hlavní postava, Jakub Motrýn, právě píše poslední větu své kontrolní práce ze slohu a odevzdává ji panu učiteli. Dneska je na oběd rybí filé, takže se namísto toho rozhodne prozkoumat místní hypermarket. Jde k němu snad už pošedesáté a běžně vidá reklamy snad úplně na všechno (od želatinových zmrzlin po politické kampaně), ale dneska ho něco zarazí, dneska je něco jinak.

„Fráj, Fráj, no tak paní, najděte si pár chvíleček a vezměte si letáček, Fráj, Fráj, ano, jsme tu noví, ale opravdu snoví, Fráj,“ řve nějaký chlap v podivném fialovém oblečku připomínajícím dámské šaty. Je obklopený hloučkem lidí uprostřed menšího skládacího party stanu, který na sobě nese velký fialový nápis „Fráj“. Kubovi už dost vyhládlo, takže si to šine přímo do obchodu, je zaposlouchaný do sluchátek a vůbec si nevšímá svého okolí. „Hele, mladej, brzdi přece, do stánku narazíš mi lehce,“ provolává na Kubu člověk obsluhující stánek. „Já... eee, omlouvám se, nevšimnul jsem si vás,“ reaguje zmateně Kuba a míří dál směr obchod, když ho člověk znovu okřikne, tentokrát už se slovy: „No, tak vydrž a pohlédni na produkt náš, vzorek ti dám, hned tu máš, a při jeho koupi nebud' skoupý,“ odrecitoval muž. „Kdo to proboha je? A proč mluví jako hotentot?“ řekl si Kuba v duchu. „Víte, já teď hrozně spěchám, možná někdy, ale teď opravdu...,“ snažil se vycouvat Kuba. „Pouze jednu malou chvíli vidím, jak odnášejí tě víly,“ dodal muž už méně příjemným tónem a přiblížil se až příliš blízko k Jakubovi. „Nechte mě na pokoji, já ten váš fréj nebo jak to bylo prostě nechci, jasné? Cpěte to někomu jinému!“ řekl Kuba útočným tónem.

Obchodník ho pomalu dostával za roh prodejny, až nakonec zašli za roh, muž ho chytil pod krkem a narazil Kubu na zeď. Nyní již pochmurnějším a zákeřnějším hlasem říká: „Ach, to nevadí, když nezakoupíš, však ty sám prohloupíš, chi.“ „Okamžitě mě pusť, ty slizký hade!“ zařval Jakub a kousl

člověka do předloktí. Ten záúpěl a padl na kolena. Avšak Kuba ještě neutíká a dívá se na něj. Muž zvedne hlavu a pronese zlověstným a děsivým hlasem: „Fráj je ráj, hochu, prozatím jen trochu.“ Jakmile dořekl poslední slovo, Kuba se otočil a svižnou chůzí odešel, jeho tep se zvyšoval stejně jako jeho tempo, už byl před dveřmi, když v tom se zastavil a sebral odvalu se otočit. Divný chlap se vrátil na své místo ke stánku a zvesela si nabízel dál. Jakub vešel do obchodu a v jeho mozku právě nastal úplný výbuch emocí. Ani nevěděl, co se vlastně stalo, a přitom musel kousnout náhodného člověka, kterého nikdy dřív neviděl. „Tohle nesmím nikomu říct, byl bych za blázna a lháře,“ řekl si pro sebe Kuba. A pak si ještě zlověstně pošeptal: „Fráj.“

O 3 měsíce později.

„Pss, hej, Matěji, chceš?“ ptá se Julka spolužáka. „Jasně, dej to sem,“ přikyvuje nadšeně Matěj a bere si oválnou fialovou sladkost. Rozbalí ji a energicky nasaje všechnu vůni, kterou laskomina oplývá, a slastně si povzdychne „Ach, Fráj nikdy nezklame,“ a zatímco se Matěj rozplývá nad podivným bonbómem, školní zvonek se hlasitě rozezní a do místnosti vstupuje učitel s přísným pohledem. Všichni zmlknou a po pokynu se posadí. „Sněž to, to ti dá úplně jiný rozměr,“ šeptá Julka. Matěj se nenápadně zakousne a polkne, pak spustí už trochu hlasitěji: „No ne asi, to je život, Jůlo.“ „Vy dva se urychleně ztište, protože klidně tady můžete jít místo mě, hm, to už se vám nechce, co?“ dodává s úsměvem učitel, zatímco se pomalu přibližuje ke čtvrté lavici, kde sedí Matěj. „Ale, ale, ale copak to tu máme, FRÁJ,“ řekl posměvačně učitel a na posledním slově si nechal obzvláště záležet. „To vám nikdo neřekl, jaká rizika nese tento zrádný produkt, vážení? Slepení střev, snížení srdečního tepu, řídnutí míchy a příčně pruhovaného svalstva, ale v neposlední řadě nehorázná hloupost, vyhodit těžce vydělané peníze vašich rodičů za tyto ďáblové produkty,“ řekl procítěně učitel a odešel zpět za katedru. Jakmile skončila hodina dějepisu, Julka s Matějem na sebe hodili otrávený pohled. „Ten toho nakecá, sám to nikdy nezkusil, tak neví, o čem mluví,“ řekla našťvaně Julka. „On mi to prostě musel říct, však víš, že je na mě už tři roky zasedlý,“ odvětil Matěj.

V tom se do diskuse vložil Jakub, který až do teď jen tiše poslouchal a nechtěl se k situaci vyjadřovat. Ale po jeho zkušenosti s Frájem a lidmi, kteří

za ním stojí, se musel vyjádřit. „Čau, vím, že ten učitel je totální egoista, který jen hledá, kde by mohl někoho seřvat, ale zrovna to, co říkal v dějepise, bych moc nepodceňoval, sám jsem se nedávno potkal s nějakým chlapem od Fráje a nepůsobil vůbec normálně, dejte si na ty jejich věci pozor,“ řekl přátelským, ale zároveň přísným tónem Kuba. „Co ty se do nás pleteš, běž si dál papinkat Kinder čokoládky a nás nech, my jsme na pořádné lahůdky, že, Matěji, třeba na eee... no na Fráj,“ dořekla povrchně Julie, která tím absolutně popřela, co Jakub říkal. „Jo, zalez, ty kindére, chech, tos ho dobře sundala,“ ušklíbá se dvojice. Na to už Kuba nemá a odchází, nebude ztrácet svůj čas s těmito lidmi, ať se tím bonbónem klidně zadusí, pomyslí si.

Dnes je maso na hříbkách, takže oběd po dlouhé době zase vynechá. Opustí budovu školy a vyráží do parku, přejde přes lávku a na očích už má velkou ceduli svého oblíbeného hypermarketu. „Co já se s nimi budu štvát,“ říká si naštvane Kuba. Když v tom ho do očí praští velký billboard s tím velkým fialovorůžovým logem, které mu už doopravdy lezlo krkem. Bylo všude: na plakátech, v televizi, na sítích, v obchodech, ve škole, a dokonce už i v Kubově rodině. Už vícekrát se pohádal se svou babičkou a mamkou ohledně produktů Fráj. U babičky to byla konkrétně zubní protéza Fráj a u mamky prací prášek. Kuba zavírá oči a prochází do obchodu, je naštvaný, pořád nemůže zapomenout na tu příhodu před cca 3 měsíci. A když teď vidí, jak se to tu změnilo, je znechucený.

Ona to však nebyla jen povrchní nenávisť k výrobkům Fráj, Kubovy důvody byly hlubší. Už jen člověk, co stojí za celou společností. Zvaný Viltus Alattomý. V reklamách se vždy prezentuje jako sympatický a milý strýček Vilta, ale pokud pátráte pořádně, lze se dočíst o starých skandálech s chemikáliemi a o produkci potravin s jedovatými látkami. Ty byly před lety staženy z trhu, aniž by si někdo všimnul, že na trh vůbec přišly. Právě proto si odpůrci Viltuse myslí, že Fráj je něco podobného, něco jako tehdy. Akorát tehdy to neprošlo a teď se zdá, že nikdo žádný problém nevidí. Viltuse přece pohání většina, která produkty vesele a bez rozmyslu kupuje.

„Vskutku nevšední stav zažíváte, zkuste Fráj a po všech starostech máte. Nabízíme ze všech soudků produkty od vašeho trápení, nechtě stanou se viadukty,“ zní Viltusův hlas celou prodejnou a doprovázen je velkou svítivou obrazovkou, na které se ukazuje Viltus. V reklamě působí velice elegantně,

věk bychom mu mohli odhadovat tak na 50 až 60 let, má šedé vlasy a vousy, je silnější postavy a milého kulatého obličejce, na kterém se skrývá pohádkový úsměv. Oblečen je stejně jako jeho zaměstnanci, a to ve fialových pološatech, ve kterých vypadá spíše jako mimozemšťan než seriózní obchodník. „Nemohl by alespoň přestat mluvit ve verších? Zní fakt hloupě,“ rozčiluje se Kuba. Co nejrychleji si bere jednu z posledních čokoládových tyčinek Mars, kterou našel zapadlou vzadu v regálu s tyčinkami Fráj. Jeho kroky se nyní ubírají domů, kde se dozajista zase s někým pohádá.

O rok a půl později.

„Sokerinin, tak se jmenuje nově odhalená látka, která se celou dobu v malém množství přidávala do všech produktů Fráj, aniž by tuto informaci uvedl výrobce na zadní stranu obalu. V malém množství je sokerinin prakticky neškodný, ovšem jeho hlavní nevýhodou je skutečnost, že se ukládá v organismu uživatele, a to konkrétně v kostní dřeni a příčně pruhovaných svalech. To může způsobit menší problémy s dalšími soustavami, ale i úplné znemožnění pohybu vlivem značného zhoustnutí svalů. Vše záleží pouze na množství spotřebovaného sokerininu, tedy produktů Fráj, klap...“ vypnul Jakub večerní vysílání. To, co se v něm nyní odehrávalo, se nedá popsat slovy. Všem jeho blízkým teď hrozí velké nebezpečí. A on a hrstka dalších měli celou tu dobu pravdu. A nic výrazného neudělali, i když mohli. Mohli hlasitě rvát svůj názor všem těm, co spadli do sítě Viltusovi a jeho stoupencům. Ale oni jen seděli v koutě a smáli poživatelům Fráje. Dokonce i Kuba sám měl kdysi nutkání ochutnat Fráj žvýkačku, všichni přece říkali, že její účinky ho přenesou do úplně jiné chuti. On však odolal a nyní už ví, že udělal dobře. Už ví, že je správné si stát za svým názorem, pokud v hloubi duše cítí, že je pravdivý.

„Jak se to mohlo stát? Jak?“ táže se smutným tónem sám sebe Jakub. Sedí ve svém pokoji a jeho mysl je zhroucená, venku je zataženo a prší, drtivá většina národa leží v bolestech na své posteli. „Jak se to mohlo stát?“ zařve z plných plic, až se mu zatočí hlava. Pohotově sáhne po ovladači a znovu si pustí hlavní zprávy. „70 % lidí, kteří někdy ochutnali Fráj, se nyní trápí v bolestech, a 46 % z nich buď právě umírá nebo do týdne zemře. Napište

proto všem svým blízkým, v těžkých časech si musíme pomáhat..." Jakub přepíná kanál, tady se už nic nového nedozví. „Viltus Alattomý je mimo republiku. Je na něho vydán celosvětový zatykač kvůli brutálním zločinům na zdraví lidí. A vynalezení nové velmi nebezpečné látky zvané Sokerenin. Poslední, co řekl Viltus Alattomý předtím, než utekl, na kameru bylo: „Fráj byl ráj, chichichi. Pouze tato tři slova, která zakončil hlasitým maniakálním smíchem," dodává reportér.

Jakub se procítěně podívá z okna a zarmouceně řekne: „Jak se tohle mohlo stát?"

O 44 let později.

„Vážení diváci dnešních večerních zpráv, dovoluji mi, abych vám připomněla, že dnes si připomínáme 44 let od dopadení brutálního vraha a manipulátora zvaného Viltus Alattomý, který masově zpropagoval produkt zvaný „Fráj“, ve kterém se nachází oficiálně uznaná potenciálně smrtelná látka zvaná sokerenin. Pane prezidente, co řeknete občanům k tak významnému výročí?" ptá se moderátorka. „Milý občané, prosím, važno si toho, že nyní žijeme ve zdraví a poučme se z chyby našich předků. Jak víme z historie, stačí 1,5 roku na to, aby zdraví národa selhalo. Nebýt hrstky statečných vědců a odborníků, kteří se přesně před 44 lety zasadili o to, abychom žili důstojným životem, bychom tady nyní nebyli. Vždy se proto musíme dívat na všechny úhly pohledu. Děkuji vám všem." A tím dokončil prezident svůj projev.

Přijde den

Eliška Šťastná, kvarta, Gymnázium Rožnov p. R.

2. místo

Kolikrát za den mám pocit, že plně vnímám okolí, a přece si vždy uvědomím, jak moc jsem celou svou mysl ponořená do snu. Znáte takové ty momenty, kdy celý váš mozek vypne? A to se mi stává nejmíň pětkrát za den, při poslechu výkladu ve škole, při tanci, povídání s kamarády. Jako by někdo lusknutím prstu odvolal mou mysl z reality do jiné dimenze, kde jsem jen sama se vším, co mi v tu chvíli straší v hlavě. Většinou ještě pod tím zní nějaká melodie.

Dnes není škola, ani žádné kroužky. Z postele vstávám celá rozlámaná, cítím se jako hrnek, který někdo hodil na zem. Musím posbírat všechny své střípky, abych byla schopná ten den vůbec fungovat. Dojdu si pro mobil, napojím sluchátka a nechám se obklopit hudbou. Kéž bych všechno mohla hodit za hlavu.

Studium však čeká přímo na mém stole. Kupí se tam učebnice, v telefonu připomínky všechtestů čekajících na mě příští týden. Co kdybych se na učení pro jednu vykašlala? Co kdybych si pro jednu víc užila? Ne, naposledy jsem se po takovém „užitém dni“ složila. Doteď ani nemám všechny písemky dopsané!

Chtěla bych něco sníst, něco většího než jen jednu sušenku, již do sebe málem nenacpu. Ve stresu nejsem schopná jíst ani pít, a právě nyní už to nezvládám. Deadline odevzdání čtenářského deníku, projekt do biologie, prezentace do výtvarky, test z chemie, písemka z matematiky, editování videa do zušky... Všichni známe tisíce metafor, které přirovnávají úkoly a práci ke kamenům, jež neseme na zádech. Nesouhlasím s nimi, protože, jsou-li to kameny, můžeme je jednoduše bez postihu zahodit pryč, ale pokud z vyjmenovaného listucokoliv vynechám, bude mě čekat následek.

Neřeš to, *** na učení, jdi spát! Slyším tahle slova od přátel téměř každický den, jenže představuji něco, co nikdy nedokážu. Vždy musím mít vše splněné, dokončené.

Horký hrnek čaje mě hřeje do prokřehkých dlaní, na stole leží kniha, kterou bych si chtěla za víkend dočíst a já jen přemýšlím nad vším, co musím stihnout. Fouknu do husté páry stoupající vzhůru, až se přízračná mlha rozplyne do prostoru.

Funguje to i na myšlenky?

Do mobilu si roztřídím sobotu do škatulek, dopiju čaj a usednu za počítač. Prvních třicet minut hodlám jenom psát. Cink – YouTube, cink – zpráva, cink – Instagram. Najednou se půl hodina smrskla na čtvrtinu. Do háje, s takovou budu zaostávat za plánem! Přeskočme z bodu jedna rovnou na dva, test je důležitější než datlování další kapitoly. Otevřu sešit, podtrhám si podstatné informace, čtu si je dokola a dokola. Už nemůžu, pojďme na bod tři – zaběhat si, na tom snad nic pokazit nezvládnou, navíc venku nemám wifi.

Přepojím sluchátka z počítače do telefonu, zařadím skladbu a vysprintuji z domu. Sprint mi jde, na dlouhé tratě moc nejsem. Hecující hudba, řvoucí do mých ubohých uší, představuje jednu z možností, jak utíkám realitě. Dalšími dveřmi jsou knihy, nebo fyzické vytižení – tanec, cvičení, cokoliv výměnou za ticho v hlavě.

Ticho.

Něco, čeho se v poslední době nikomu nedostává.

Přijdeme si osamoceni, přijdeme si jako největší trosky, ubřečená děcka.

V rozhovoru s blízkými přáteli poznáváme, že sami vůbec nejsme.

Jedeme v tom společně.

Trápíme se.

Radujeme se.

Naříkáme potichu do dlaní...

„Opravdu jsi v pořádku, Oly?“ zazní mobilu otázka. S kamarádkou si voláme asi už hodinu, a jde o jedinou dobu, kdy nesložím hlavu mezi kolena. Smály jsme se i těm nejhloupějším vtipům. Když jsem smutná, směju se dvakrát hlasitěji. Přemýšlím, jestli tohle není právě způsob, jakým kluci odbourávají svoje problémy, protože někdy se začnou prostě chechtat na celou třídu bez jediného zjevného důvodu.

„Ne, nejsem. Je toho už moc,“ přiznám.

„Čeho?“ Čeho? No všeho! Prostě všeho. Emocí, úkolů, strachů, starostí...

Na dveře pokoje zaklepe mamka s upozorněním, že je čas jít spát.

„Promiň, budu muset končit,“ vymluvím se.

„V pohodě.“ Ne to není v pohodě, zeptej se mě proč! Bav se se mnou dál!

„Ahoj!“

„Ahoj Morgan“ zamumlám a tícnu to. Záleží ti vůbec na mě?

Ležím v posteli, v mysli zmátek. Vířivé mně tolik pocitů. Přetočím se na bok, stáhnou si přes sebe peřinu. Fantazíruij. Vymysli si příběh a žij v něm. Usni.

Stála jsem na břehu řeky a sledovala, jak se ve vodě míhaly zlaté záblesky ryb plavoucích proti proudu. Všechny zářily jako malé hvězdy spadlé z oblohy na zem. Klekla jsem si do trávy, na holých nohou mě zastudily kapky ranní rosy. Ponořila jsem jednu ruku do vody, prvně to trochu zastudilo, potom se mi však o konečky prstů otřela jedna z rybek. Pod tím dotykem se všechen chlad vytratil.

„Zapomeň na to, že je vytáhneš!“ ozvalo se za mnou. Otočím se. Ruka mi samovolně vyletí z vody, jako bych se najednou popálila.

„Do háje! Vystrašil si je!“

A pak najednou vypadnu ze svých myšlenek. Nevím, kdo na mě mluvil, nevím, proč se mi v hlavě vybavily ty zlaté ryby. Chtěla bych se tam vrátit a zjistit odpovědi na svoje otázky, avšak nejde to. Prostě nejde. Něco mě pokaždé vyhodí z mé představy, stáhne zpátky do skutečnosti. Pokusím se vcítit do celésituace znovu, jenže neúspěšně.

Stejně, kdo by na mě mohl promluvit? Netuším.

Vezmu znovu do ruky mobil, otevřu Instagram a začnu scrollovat reels. Jedno krátké video za druhým. Za pět minut mě bolí oči ze zářící obrazovky, ani si nepamatuju, na co jsem se vlastně dívala. Zkusím si místo toho otevřít e-reading, pár stránek a mám dost.

Uspím telefon. Znovu zavřu oči.

Ovšem můj mozek někde ze zapadlých koutů mého podvědomí začne vyhrabávat trapné momenty, které se mi kdy staly, chvíle, u kterých bych chtěla, aby skončily jinak. Posmívá se mi má vlastní mysl? Posmívá se mi, jak jsem neschopná, hloupá, nemotorná... Do očí se mi nahrnou slzy.

Skroučím se na bok ke zdi, čelem se oni opírám, protože příjemně chladí. Zmraz je. Zmraz všechny moje vzpomínky! Obejmu pevně polštář, až ho drtím ve svém sevření. Nemá to smysl. Nic nemá smysl.

Nebreč, huso blbá. Vůbec to nevypadá hezky.

Nemohu konečně usnout prosím?

Haha. Zapomeň!

Rychle se posadím do sedu, až pode mnou zavrže postel. Kašlu na to, dneska zase neusnu! A jestli ano, tak leda na dvě hodiny, abych se pak znovu probudila po nějaké hrozně noční můře. Ze stolu seberu jeden ze svých deníků a začnu psát další z tisíce smutných básniček.

Mám jich skutečně hodně, ale ve škole jsem o nich nikomu neřekla. Všechny jsou hrozně pesimistické... První řádek, druhý, třetí. Rýmy a, a, b, b. Krátké šestiverší, které se mi vytvořilo před očima na papíře, ze mě vysává všechny emoce jako houba. Stejně to mám se psaním příběhů. Jako bych vyždímala ze sebe všechny pocity, problémy a radosti v podobě černého inkoustu na papíře. Když s psaním většinou skončím, přijdu si prázdná jako vakuum.

Zkusím napsat Morgan, jestli se mi náhodou neozve... jenže ona většinou touhle dobou spí...

Sama. Přijdu si tak hrozně sama.

A takhle pojmenuju vzniklou báseň: Samota.

*Stojíš tu sám, na kraji světa,
v dáli zříš jen skomírává světla.
To město v plamenech se zmítá
a tobě konečně svítá,
že přežil jsi jako jediný,
dochází ti, jak život je pomíjivý.*

Začnu psát další: Zmučený anděl.

*Tak do ohňů pekel svržen z nebe byl,
aby mezi hříšníky sám anděl žil.
V řetězech spoutaná zlatá křídla,
tak naděje v únik z klece shnila.
Nevzlétne už více k obloze modravé.
Křídla mu uříznou, a pírká zlatavé
v prach shořet v ohni nechají.*

Realita, tíha života. Ta mi teď řeže moje křídla. Někdy se i v hodině ve škole z ničeho nic rozbrečím, a většina lidí se ptá: Co se stalo? Nic, nemusí se stát nic. Stačí si jenom připomenout, kolik nás toho ještě čeká, kolik budeme ještě muset protrpět, abychom se dostali ke konci, kdy stejně umřeme. Vidím všechno černě, až moc černě.

„Musíš žít pro hezké vzpomínky...“ řekla mi Morgan v jedné z našich hlasovek.

„Jenže i ze mě bude jednou jen hezká vzpomínka. A na vzpomínky se zapomíná,“ odpověděla jsem jí.

Poslední, co si pamatuji, je papír s básničkami.

„Do háje! Vystrašil si je!“ Podívá se na mě skeptickým pohledem. Má rozčuchané černé vlasy, které mu trčí všude kolem hlavy, na nose možná pár pih, štíhlá vysoká postava. Upíral na mě rozjařené modré oči s nezdravým zájmem.

„Kdo jsi?“ zeptala jsem se.

„Na tom nezáleží,“ odbude mně.

„Proč?“ Žádná odpověď. Přišel ke mně, posadil se do trávy a ponořil nohy i v botách do vody.

„Co to děláš?!“ vyhrknu. Zbláznil se? Zbláznila jsem se já? Vždyť kdybych něco takového udělala... Co by se stalo? Seřvali by mě rodiče? Nejspíš jo. Ale co dalšího by mi hrozilo?

„Užívám si života,“ ušklíbne se. Očividně mu nezáleží na zničených botech celých od bahna, o něž se mu právě začaly otírat zlaté ryby, které jsem předtím pozorovala. Na moment se zamyslím nad podivností celé situace, protože v životě jsem spontánně nemluvila s nikým cizím. Vlastně nedokážu občas mluvit důvěrně ani se známými lidmi. Dlouho nad tím neuvažuju, po vzoru kluka ponořím nohy do proudu řeky.

Prvně nevnímám nic, jenom očekávám, až se mi chlad zakousne do kůže a ucítím, jak se mi ponožky lepí na nohy. Voda však nestudí, ale hřeje.

„Bože, tohle jsem potřebovala!“ lehnu si do trávy. Hlasitě se zasměju. „Kdo jsi? Kde jsme?“ Kluk mezi prsty promne stéblo trávy, která pod jeho dotekem zežloutne, a pak zčerná. Leknu se, když se natáhne po mojí ruce.

„Jsme tam, kde je všechno možné,“ řekne potichu. Přejede po mé dlani a s jeho dotekem se mi na tom místě vytvoří nová zlatá čára. Zlatá? Jak...?

„Nevěříš mi,“ povytáhne posměšně koutek úst, „Nevadí. Mám pro tebe však jednu otázku. Kdybys mohla chtít cokoli, skutečně cokoli, co by to bylo?“

„Svobodu,“ odpovím bez rozmyšlení. „Nechci se jen učit, nebo v noci zbytečně bdít, přestože potřebuji spát.“

„Vždyť tu už máš,“ namítne. „Jen si sundej ty řetězy, které sis nasadila. Zahod' je! Žij.“

Ráno mi oknem zasvití první paprsky a já si uvědomím, že jsem nakonec skutečně usnula. Sice s papírem na hlavě, propiskou zapadlou za polštářem, totálně rozčuchanými vlasy, ovšem pořád se to počítá.

Navleču na sebe svoje oblíbené rifle, hnědý triko, sbalím aktovku, seberu zelenou bundu s několika zipy a zamířím na autobus. Jakmile nasednu, vystrachám z tašky sluchátka a poslouchám písničky.

Od autobusového nádraží do školy je to ještě patnáct minut chůze. Chvilí přemýšlím nad tím, o čem se mi v noci zdálo. Nezáleží, kdo byl ten kluk, stejně mě spíše zaujala jeho slova. Prý svoji svobodu už mám, jen musím... musím se odvázat. Zapomenout na všechno, čím mě zahrnují ve škole, čím sama sebe úkolují, a věnovat se věcem, co mě naplňují. Je to vážně tak jednoduché?

Po cestě potkávám Morgan, sundám si sluchátka a potichu se proplížím kolem několika lidí, snažím se, aby si mě nevšimla.

„Ahoj!“ vykřiknu schválně nahlas, když se objevím vedle ní.

„Moc vtipné, ale už jsem si na tvoje výpady zvykla,“ zkonstatuje s úsměvem.

„Promiň, nedokážu si to odpustit,“ pokrčím rameny.

„Tú eres muy tonto,“ zamumlá španělsky: Jsivelmihloupá.

„Du bist sehr dumm,“ oplatím jí to německy.

Do školy dojdeme společně. Tam na nás čeká zbytek party, drží nám místa v čestné první lavici a utahují si z nás, že jsme dorazily pozdě. Bavi mě jejich poznámky, například se někdo v zemáku zmíní o známém italském městě a Morgan zvolá: „Áha, tam byla moje babička!“ Nebo jsme v dějepise probírali založení Československé republiky, paní učitelka několikrát vyzdvihovala, že Masaryk, Beneš i Štefánik byli na takové cestování po světě už dost staří a Jana prohlásila: „Tak to vidíte holky! Až budeme v důchodu, založíme republiku, abychom byly cool. Máte čas v sobotu za padesát let?“

Pro tohle se v životě vyplatí přetrpět i nejhorší okamžiky. Vždycky přijde další den, sice v něčem bude smutný a ubrečený, ale také plný vtípků, poštuchování a přátel.

Přijde den.

A ten den může být tisíckrát lepší, než předchozí.

Proto se nevzdávám, proto vyžídím špatné zážitky na papír, aby ve mně zůstalo místopro ty dobré.

Proto se mi možná jednou podaří odhodit pouta, která jsem si nasadila...

Vidíme zase světlo

Adéla Zbranková, 9. třída, ZŠ Hošťálková

3. místo

Nevím, jak dlouho už jsme zavření v malé místnosti pod podlahou ve stodole. Prosvítá sem jen malý paprsek světla, a to jen když je stodola otevřená, jinak jsme tu při svíčce a máme strach normálně mluvit. Můžeme tu akorát šeptat a z viny, kterou tu máme, plést čepice a šály, které pak paní Kopucková prodává na trhu. Alespoň nějak můžeme pomoci lidem, kteří riskují své životy tím, že nás u sebe schovávají.

„Psst.“ ozve se zvrchu ze tmy a někdo oddělá jedno prkno z podlahy a vklouzne k nám. Určitě je to Bětka, dcera pána a paní Kopuckých.

„Ahoj, něco nového?“ zašeptá Anežka, dívka mého věku, která je tady semnou a mými bratry a sestrou, nikdy jsem ji ale neviděl do tváře jinak než přes světlo svíčky, která nám tu hoří.

„Ahoj, maminka a tatínek mají o vás strach. Němci prohledávají domy čím dál častěji, musíte pryč.“ řekne Bětka a to už nad hlavami slyšíme další kroky.

„Ale kam půjdeme?“ zeptá se Anežka, když vyleze ven a rovně se postaví, je vidět, že už dlouho nestála, protože se poněkud hodně kymácí, ale já jsem na tom úplně stejně a všichni ostatní taky.

„Vyřídili jsme vám pasy, za svítání jede vlak, který vás doveze do Rakouska, tam se musíte dostavit na tuhle adresu, odtamtud vás pošlou dál.“ podá mi Jan, starší bratr Bětky, papír a batoh s jídlem.

„Ted' musíme spěchat, ať jsme včas na nádraží.“ vezme Jan na ruce mojí sestru a jde ke dveřím, Bětka zadělá prkno zpět do podlahy a doběhne nás. Venku je vůz s koňmi, naložený senem.

„Nastupte si.“ pobízí nás Jana, další dcera Kopuckých, která nám donesla jídlo, a pomáhá nás skládat na vůz. „Děkujeme za všechno.“ poděkuje Janě Anežka. „Není zač.“ usměje se Jana a přitiskne k sobě Bětku.

„Maminka říká, že by tohle měl dělat každý dobrý člověk.“ řekne Bětka, které je zřejmě líto, že odcházíme. Kopučtí jsou prostě skvělá rodina, dokázali nás tu schovat několik měsíců, aniž by nás kdokoliv s rodiny nepráskl, ani skoro dospělý Jan, ani sotva osmiletá Bětka.

„Pán Bůh s vámi.“ mává nám Jana s Anežkou, zatímco nás Jan veze pryč. Obloha je jasná a svítí na ní hvězdy, dlouho jsem hvězdy neviděl a Anežka taky ne, protože leží na seně a dívá se do nebe, ostatní děti už cesta uspala.

„Děkujeme za všechno i tobě a vyříd'naše díky i rodičům.“ podám Janovi ruku, když nastupujeme do vlaku.

„Lidem je potřeba pomáhat, v tom má otec pravdu.“ stiskne mi Jan ruku a dodá: „Rodiče mrzí, že se s vámi nemohou rozloučit, ale věřte mi, že nemohou. Tak sbohem.“ Pustí mi ruku a vlak se pomalu rozjíždí. Jan ještě chvíli stolí na stanici a mává nám. Když už vlak jede moc rychle, zavřu dveře a posadím se na lavici za Anežkou a svými sourozenci.

„Nebojíte se?“ Zeptá se Jakub, který jako jediný z dětí nespí.

„Už není čeho. Nic horšího, než smrt nás potkat nemůže.“ povzdechne si Anežka a pohladí Jitku, která jí leží na klíně.

„Může nás potkat gestapo a nacisti, to je asi horší než smrt.“ oponuju jí šeptem.

„Ale není chytré se bát dopředu, ještě nás nemají.“ usměje se Anežka a přimhouří oči, protože na obzoru začne vysvítat slunce. To slunce, které jsem tak dlouho neviděl, mám pocit, že oslepnu.

„Je dobré se ujistit o tom, že i v tomhle šíleném světě vyjde každé ráno vyjde slunce.“ vydechne Anežka a zavře oči, já je zavřu taky, protože nezvládám denní světlo. Když oči otevřu, vidím veselé hnědé oči, které se na mě smějí a zářivě zlaté vlasy, které jsou sice špinavé od hlíny a prachu, ale pořád je vidět jejich nádherná barva.

„Kdy užtam budem?“ zvedne hlavu Jitka, kterou slunce probudilo. Až při pohledu na ni s i uvědomím, jak jsme všichni špinaví.

„Už brzy.“ podívá se Anežka na ceduli stanice, kde právě stavíme.

„Ale co budeme dělat, ak tam dorazíme? Nikdo z nás ne umíněmecky.“ zeptá se Jakub, kterému sedí na klíně mí další dva bratři, kteří jsou už taky vzhůru.

„Já německy mluvím, budu tedy mluvit a vy všichni německy alespoň trochu rozumíte.“ řekne Anežka.

„Ty jsi Němka?“ zeptám se jí a děti pečlivě naslouchají, aby jim nic neuniklo.

„Sudetská Němka,“ opraví mě Anežka. „Už vystupujeme.“ dodá Anežka, když vlak začne brzdit. „Tak, kam ted'?“ povzdechnu si, když vystoupíme z vlaku. „Ztratily jste se děti?“ ozve se vedle nás český hlas, obrátím se na chlapce, který se nás ptal, byl asi stejně starý, jako já a děvče vedle něj bylo asi o dva roky mladší. „Ne na cestě Páně.“ odpovím to, co nám Kopučti řekli, že máme říct.

„Ta cesta pokračuje tudy.“ ukáže nám chlapec, ať ho následujeme. Jdeme tedy za nimi zalidněným nádražím. Chlapec i děvče jsou oproti ostatním lidem ve městě chudě oblečení, zajímá mě, kam nás vlastně dovedou. Jejich kroky vedou do sirotčince, což pro mě není úpiné překvapení.

„Vy jste Češi.“ zeptá se Anežka děvčete, jakmile vejdemo do velkého domu sirotčince. „Ano a nejsme tu úpině jediní.“ zasměje se dívka, a to už se kolem nich míhalo velké množství dětí. „Dovedeme vás k paní Báry. Umí někdo z vás dobře německy?“ Zeptá se chlapec a Anežka se přihlásí. „Tak ty půjdeš semnou. Vás ostatní dovede Anna do pokoje.“ řekne chlapec, a tak se rozdělíme. Anežka jde s chlapcem dál po přízemí a nás vede Anna do patra. „Tady v tom pokoji budete bydlet.“ Otevře nám Anna dveře do pokoje, kde je stůl, skříň a sedm postelí. „Spíme tu s vámi ještě já a bratr. Chcete vědětještě něco, jestli ne, tak půjdu do školy.“ řekne Anna, a když nic nechceme, tak zmizí. Hned, jakmile Anna odejde, vyskočí Jitka na horní postel. „Tady budu spát já.“ směje se Jitka. „Ne, budeš tam spát, ale spolu s Danem.“ řeknu jim. „Proč?“ povzdechne si Dan.

„Protože máme nedostatek postelí a vy dva jste nejmenší.“ řeknu a začnu vybalovat těch pár věcí, co nám Kopučti dali. „Tak jsem tu trefila.“ řekne Anežka, když otevře dveře do pokoje. „Tak co? Jak dlouho tu můžeme zůstat?“ zeptám se jí dřív, než se stihne posadit na postel. „Zatím nám nikdo nedal termín, dokdy odsud musíme zmizet. Paní Bára je velmi milá Němka,

řekla, že se máme umýt, a že zítra jdeme tady do školy." řekne Anežka zvesela. „Takže máme nový domov?“ zeptá se Jakub.

„Zatím ano.“ usměje se Anežka a rozplácne se na postel, : „i tak jsou tohle ale dobré zprávy, už nespíme v podzemí pod děravou dekou, ale můžeme ležet na postelích a chodit do školy. Já už málem zapomněla číst.“

„Já číst neumím.“ ozve se Jitka, která svůj první školní rok strávila schovaná před Němci.

„Neboj, to se naučíš.“ mávnu rukou a uleví se mi. Snad budeme teď na nějaká čas mimo ohrožení života, a budeme žít podobně, jako před válkou. Ale člověk nikdy neví, co bude zítra.

POEZIE

Dobré zprávy

Martin Slíž, 5. třída, ZŠ Vsetín, Rokytice

1. místo

Přišly za mnou dobré zprávy,
zamotaly nám všem hlavy.
Co je pravda a co lež?
Televize odpověz!

Jedna zpráva z policie,
ruka ruku stále myje.
Potom zase politika,
každého z nás se to týká.

Mne však velmi zaujalo
a nebylo toho málo.
Budou delší prázdniny,
od ledna až do zimy.

A co nato řekne škola?
Nic neřekne, bude holá.
Počítače, monitory,
budem doma - to je story!

Já to vidím skvěle,
notebook u postele.
Nevystrčím nos i bradu,
jde tu přece o zábavu.
Učení je zábava,
zkoušení tak odpadá.

Sestra to však vidí černě,
nesdílí mou radost zřejmě.
Nechce sedět doma stále,
chce skotačit v školní hale.

Vidět svoje spolužáky, učitele,
nebýt doma jako v cele.
Mračí se tak celý den,
do školy chce jít a ven.

Tak teď nevím, zda ta zpráva,
byla pro nás dobrá, zdravá.
A nebo, já optimista
začnu být též pesimista?

Kdo mi v tomto poradí,
kamarády nahradí?
A tak vítám další zprávu.
Konec prázdnin, nevěš hlavu!

Za pár dní zas ve škole,
známky, úkol na stole.
Sestra už je optimista,
z kamarády ven se chystá.

A já myslím na to jen,
kdy zas bude volný den.
Bez úkolů a zkoušení,
jen prázdniny — lenošení.

Kamarádi a zpráva o počasí

Martin Slíž, 5. třída, ZŠ Vsetín, Rokytnice

1. místo

Já jsem Ruda optimista,
nevím co počasí na nás chystá.
Každá zpráva to je něco,
potěší mne všechno-kde co.

Třebaže dnes přšelo,
a mně se ven nechtělo.
Vzal jsem knihu co mám rád,
je to dobrý kamarád.

Já jsem Matěj pesimista,
nic mně neba... max si stýskat.
Dobrých zpráv tu vůbec není,
všechno se hned v špatné změni.

Třebaže dnes přšelo,
a mně není veselo.
Všude mokro, bláto, slín,
z toho všeho mám zas splín.

Vím, že bude jenom nuda,
kdyby aspoň přišel Ruda.
Jenomže on doma sedí,
do knížky napjatě hledí.

Zpráva, která mi změnila život

Veronika Barabášová, Matěj Zátorský,

5. třída, ZŠ Vidče

2. místo

Jednoho dne se ke mně dostala zpráva,
kterou mi oznámila moje máma.

Netvářila jsem se moc slibně,
ale maminka se na mě koukala vlídně.

A potom řekla klidně:

„Dívej se na to pozitivně.

Tato zpráva zní,

že nás čeká stěhování.“

Stěhujeme se do jiného města,
kde je dům jak z jiného těsta.

Nový dům, nové město

a je tu hodně lidí, přes sto!

Na zahradě rostou poupata,

vedle nich leží zrelá lopata.

Na střeše jsou červené tašky

a okna jsou modré, jak moje podrážky.

Dveře mají žlutá sklíčka,

jako barva od sluníčka.

Otevřeme dveře, tam je skříň

a hned vedle je kuchyň.

Kuchyně je hezká jako z pohádky,

o tom nebudou žádné hádky.

Chodba je čistá jak křišťál

a jdeme nahoru po schodech dál.

V ložnici manželská postel je,

můj pokoj je moc hezký, jé, je!

Miminko má v ložnici kolébku

a já mám v pokojíčku svou postýlku.

Těším se, až se v ní vyspím a sny krásné zdát se mi budou,

ať se nikdy nepotkám s noční můrou.

Ale teď musím do školy,
plnit si své úkoly.
Čeká mě čtvrtá třída,
bude mi v ní však chybět moje kamarádka Linda.
Máme tělocvik a matiku
a v tom vidím pana školníka na trávníku.
Nevím, jak se jmenuje,
ale vypadá, že hodný je.
Český jazyk mě baví a matematika taky,
po škole chodím k potoku a pozoruji raky.
Doma si napíšu úkoly
a nachystám si učení do školy.

Doufám, že takto bude můj život pokračovat dál,
jak jsem to odvyprávěla vám.
Nakonec se mi tu moc líbí
a dobře se tu bydlí!

O nás dvou

Sofie Hromadová, 5. třída, ZŠ Vsetín, Trávníky

2. místo

Přišla z jara novina,
rozroste se nám rodina.
Maminka v bříšku měla kuličku,
čekala malou holčičku.

„Maminko, co znamená kulička?“
„Opravdu bude sestřička?“
Po Ježíšku přišla zpráva,
už se na svět vyklubává.
Nejkrásnější chvíle dne,
nejsem jedna, už jsme dvě.

S maminkou a tatínkem někdy málo spíme,
ale aspoň o ní dobře víme.
Už to bude na vždy jiné,
to já dobře vím,
o společném životě se ségrou velmi dlouho sním.

Dodneška se smějeme,
hrajeme si spolu,
mít ségru je výhra,
vždyť má moji školu.

Cizinec

Jan Ondrušek, 7. třída, ZŠ Masarykova, Valašské Meziříčí

1. místo

Toho letního večera
to ještě v kamnech hřál plamen
žár sálal z těch nahřátých kamen
vlčák venku hladově vlčel
a chudák v ulici bez jídla mlčel.
Na stole nesčetně svazků a knih
mnoho moudra měl ukryto v nich.
taky tam stály sklenice vína
zatímco v ulicích trpěla špína
já tehdy jsem spatřil cizince
v té letní tak krásné éře
i někdo mi zaklepal
na dubové dveře.

Přišel k nám kdysi cizinec mladý,
úsměv měl tehdy bez jediné vady
a v očích planoucí plamen
starý ten plášť mu spadl z ramen.
Ten plášť měl zplátován z jelení kůže
nádherně zdobil mladého muže
přijel na oslu starém,
vrátný mu řekl.

„Ty jeden ničemný Holobrádku,
co děláš tady u našeho sádku?
snad přišel si pán natrhat hrušky?“
Pozdvihl rezavou hlaveň své pušky.
„Pán má starosti se psaním knih
má spousta znalostí napsaných v
nich“,
podotknul hrdě
a usmál se tvrdě.
Hosty nepřijímá.

„Já přináším zprávu
jedinci i davu
dnes do tohoto města
mě náhodou zavedla cesta.
Zahod' ten přepych, tu moudrost si
nech,
pro blaho druhých, pro blaho všech.
Teď poslouchej, příteli,
má-li dobro vítězit zase lí.
Máš úsměv na rtu a jídla k nasycení
copak pro chudáka není pochopení?
Vážíš-li si svědomí
ber druhé na vědomí,
zahod' ten přepych, přestaň jej hýřit,
přestaň přes zemi svou nenávisť šířit
na víno a líh, na psaní knih.
Já přijdu tu zase
po nějakém čase
buď zdrav.“
A s tím se za ním zavřely dveře
V té nádherné provoněné letní éře.

Důsledkem návštěvy ve městě bylo,
světlo vesnicí prostoupilo.
Každý měl práci, ba i ten nuzný,
zanikl tehdejší stín světa hrůzný.

Toho podzimního večera,
na stole ještě hořela svíčka,
na svíčke ještě hořel plamen,
a vlčák pod stolem zavíral víčka.
V tom měsíci, když zrají jabka,

a listí opadává ze stromů,
vesnicí nesla se vůně sladká,
a déšť stékalze střech spících domů,
Vůně čerstvého pečiva a teplých
krbů,
už ptáci usedli na dutou vrbu.
Nicméně.
V té podzimní tak krásné éře
i někdo mi zaklepal
na dubové dveře.
Najednou tu ve dvěřích stál –
Cizinec, můj dobrý posel,
a s ním do světnice vešel osel.
„Vítej, Cizinče, co tě tu přivádí,
jak vidím, jsi na sklonu svého mládí.“
To roucho, ty stříbřité vlasy,
kdo ví, odkud je asi,
přináší zprávy, dobré či zlé,
kdo asi ví, kam a proč jde?
střechu nad hlavou,
dělají mu hvězdy,
svítí mu jitřně, přináší štěstí,
slunce mu spaluje kůži zkrabatělou,
spaluje srdce a duši osamělou,
přes poušť a přes hory,
i bolest přebolí.

Ten poutník vešel, na tváři dobrodiní,
jako když zase z bídy dobročiní.
„Vidím, že zbytečně nepřicházím,
vidím, že šíříš dobro, když já
odcházím,
když na tvé jméno jsem se dneska
ptal,
váš vrátný mě tu vřele uvítal.
jen pojd'te dál, řekl, a přitom se
pousmál.

A přináším ti má poslední k tobě
slova -
budiž to dobro opatrovat.
Dobře sis vedl, příteli,
má-lidobro vítězit zase lí.
Sbohem.“
Smeknul klobouk s mysliveckou
zelení,
ušitý z kůže jelení,
uklonil se,
že volá ho cesta,
nasedl a odjel, někam dál od města,
až za ním vlála kožená vesta.
Když za obzor slunce kleslo,
ještě se za ním dusotu kopyt neslo
a jeho stopy zmizely v trávě
tak jako stopy jeho osla právě.

Pohled na zimu

Karolína Fialová, 6. třída, ZŠ Vsetín, Luh

2. místo

Jednou jsem si usmyslela
Že se různých lidí zeptám
Jaký mají názor na to
Že se zima blíží k nám

Všichni po sobě sních hází
Přijde jim to zábavné
Každé ráno škrábu auto
Má všechny okna zamrzlé

Optimista na to říká
Hlasem plným radosti
Zase zpátky máme u nás
Sních, led, žádné starosti

Nejradší já byl bych kdyby
Nebyla by žádná zima
Léto, jaro - taky hrozné
Ale v zimě samá rýma

Sněhuláci všude kolem
Na oknech nás těší mráz
Všichni už koledy hrají
Vše je plné zimních krás.

Tak tohle jsou dva názory
Absolutně rozdílné
Já myslím si, že na obou
Kousek pravdy asi je

Bruslit můžem na jezeře
Koulovat se, lyžovat
Vánoce si užívat
Zkrátka zimu mít moc rád

Potom ptám se pesimisty
Jak on na zimu se dívá
A on na to, že je strašná
A našťvaně odpovídá

Všude zima, topit musím
Venku děcka pořád řvou
Na Vánoce všichni zdobí
Na nákupy zase jdou

Dobrá zpráva

Petr Marek, 7. třída, ZŠ Pod Skalkou, Rožnov p. R.

3. místo

Víte, co je dneska v právu,
říkat lidem dobrou zprávu!
Je to lepší nežli zlou,
povězte mi taky svou.

Proto naučme se taky,
zvítězit vždy nad rozpaky.
A pak i před našimi zraky
začnou se dít zázraky.

Bohužel dnes v televizi,
krize střídá další krizi.
Proto prosím vážení,
vypněte ji raději.

A kde vzít ty dobré zprávy?
Bavte se víc s kamarády,
choďte více po lese,
a tam krásně je přece.

Máme přece krásnou zemi,
a v ní spoustu dobrých zpráv!
Je tu spoustu dobrých lidí,
stačí se jen podívat.

A, že Češi šikovní jsou,
o tom není pochyby.
Slavná jména světem znějí,
vzpomenu si za chvíli.

Dvořák, Čapek, Mucha, Gott,
dělali nám vždy radost.
Taky žili v různé době,
a radost vždy našli v sobě.

Slyším, vidím, čtu

Natálie Hrušková, 9. třída, ZŠ Videčská, Rožnov p. R.

1. místo

Zatahují mračna prašná
oblohu, vesmír i všechno kolem,
vůně zármutku se rozlila strašná,
ten den nad bitevním polem.

Jiskry tetelí se vzduchem,
odlesky kovu spouští blesky,
hlasy sytě kryté vzduchem,
putují rázně podél stezky.

Jantarově hnědá srst
ta bílé ruce k nebi spíná,
zrcadla do duše a hrst
co plná slov jen srdce svírá.

Pak jedním odměřeným cvak
jež rozezpívá lesní víly,
rubínově tkaný frak
kapradí topí v stinné chvíli

a Černá Královna se krčí
opodál s vadnoucími keři,
prsty bílé, sevřené v křeči,
plačící nad mrtvou zvěří,

opona těžce se zvedá,
úleva schovat se nedá,

zatímco prach sedá na zem
a cvrčci elegie pějí,
skupinka klopýtá srázem,
až okolní stromy se chvějí.

Srnce teď dvě ruce drží,
první kostnatá, bledá
jak tělo pod vodou se mlží,
druhá, co k nebi jej zvedá.

Radost prší za ladných zvuků,
kapky pýchy v jehličí,
smutek, ten ztratí se v hluku,
hasne, vadne, zasyčí.

„Tak, letošní sezóna končí,“
bory již v rovnováze jsou,
příroda tímto se loučí
s loveckou družinou.

Soucit s d'áblem

Julie Zemánková, 9. třída, ZŠ Valašská Polanka

1. místo

Dekadentní umělec stěžoval si d'áblu
proč jen slýchá na světě tolik špatných zpráv.
Když chceš slýchat, člověče, zprávy jenom dobré,
vyhovím ti tedy, jen duši máš mi dát

Dohodli se ruku v ruce, k večeru se rozešli,
ráno kohout zakokrhá, zase slyší neštěstí
když po ulici kráčí, pak pořád slyší tmu.
Rozhodl se: už nebude dál hrát tuhle hru.

Ty, d'áble, jsi mě podvedl: zprávu špatnou slyším jen.
Chci svou duši zpět, než bude zase den.
Když nejsi šťastný sám, jak štěstí mám ti dát?
Začni nejprv u sebe, pak nemusíš s peklem hrát.

Koho nám donesla dálka...

Vojtěch Ondrušek, 9. třída, ZŠ Planeta, Frýdek-Místek

2. místo

Pojď dál cizinče, ať už jsi kdokoliv,
vezmi si chleba a špetku soli.
Působíš znaveně, vyčerpaně,
odpočiň svou mysl v dřevěné vaně,
poté usad' se a pověz nám
jestli ti nevadí, že se tě ptám,
copak tě přivádí zrovna k nám?
U stolu místo ti podávám,
tak tedy mluv!

„Dobré zprávy přináším všem, kdo moudří touží být,
vidím ty pohledy...
... dokážeš číst, nebo najít osu v kruhu?
Dokážeš přemýšlet?
Chtěls někdy cestovat, navštívit spoustu míst?...
..... Tak pojď se mnou daleko do kamenných hor.
Já nejsem jediný tvor, který tam žije,
však musím tě varovat, zatímco tady spíte,“ pak se do paměti vžije
„my tvoříme věc, jež zrak ti odkryje:
jménem FILOSOFIE.“
Tedy své věci ten hoch posbíral,
a s otcovým svolením na cestu dlouhou se dal.

Šli dlouho, šli těžce
někam na východ.
Najednou si všimli,
že se jim za cesty vyprázdnily měšce.
Nuceni byli jídlo si lovit,
sem tam zvěř z lesů chytit.
Někdy hostinu dávala řeka, či brod.
Však náhle nečekaného nastal zrod,
mistr se k zemi složil

A otázku položil:

„Toužíš se vzdát?“

Však v hochu bojovnost dál se jala na povrch drát.

Dál tak šla někam, tam kde měla končit jejich cesta,

Však byla doba, v ročních obdobích šestá,

Kdy od mistrova příchodu, na první ze schodů domu,

V němž bydlel onen hoch,

vkročila bota, jež měla za sebou už tolik stepí a tolik hor,

viděla za obzor

a proto se dokola jako střepey na rozbité zrcadlo lepí,

leč přesto jsme stále slepí

Och, jak slepí!

Když i pouhá bota vidí co znamená netrpět,

nemá problém pochopiti, jak krásný je den, píseň, květ,

či pouhé přání svého nositele pocít, myšlenku, a to je celé.

Dneska ten mladý chlapec vzpomínal často,

jak hřejivá byla doma pec

Doma nikdy neměl hlad, nemusel se ničeho bát.

Skoro toho muže začal proklínat.

Však musel si dokázat

Že dojde až na konec.

A přec začala klíčit pochybnost,

Umět si přiznat prohru je ctnost.

Však to se nemělo stát,

Namísto toho ho začal štvát hlad,

ten hlad byl jak v oku drát.

.....

A tak položil otázku:

„Můžeme se vzdát?“

Vždyť stejně žijeme, vždyť stejně jsme,

Tak záleží na tom kde?

K čemu je vědět, k čemu je trpění,

Vždyť až dojdeme kamkoli, vlastně se nic nezmění?

V tu chvíli jako by oči staršího muže byly zářivější,

Než slunce být může,

TYS POCHOPIL, TY CHÁPEŠ,
že nemusíš umírat pro snažení samé,
Stačí ti teď málo, doufám,
Teď počkej dnů pár, uvidíš chrám,
do něhož míříme všichni a přec každý sám.

KOMIKS

Jak mi dobrá zpráva změnila den, život, všechno

Dorota Holčáková, 3. třída, ZŠ Vidče

1. místo

4

5

6

7

8

9

10

11

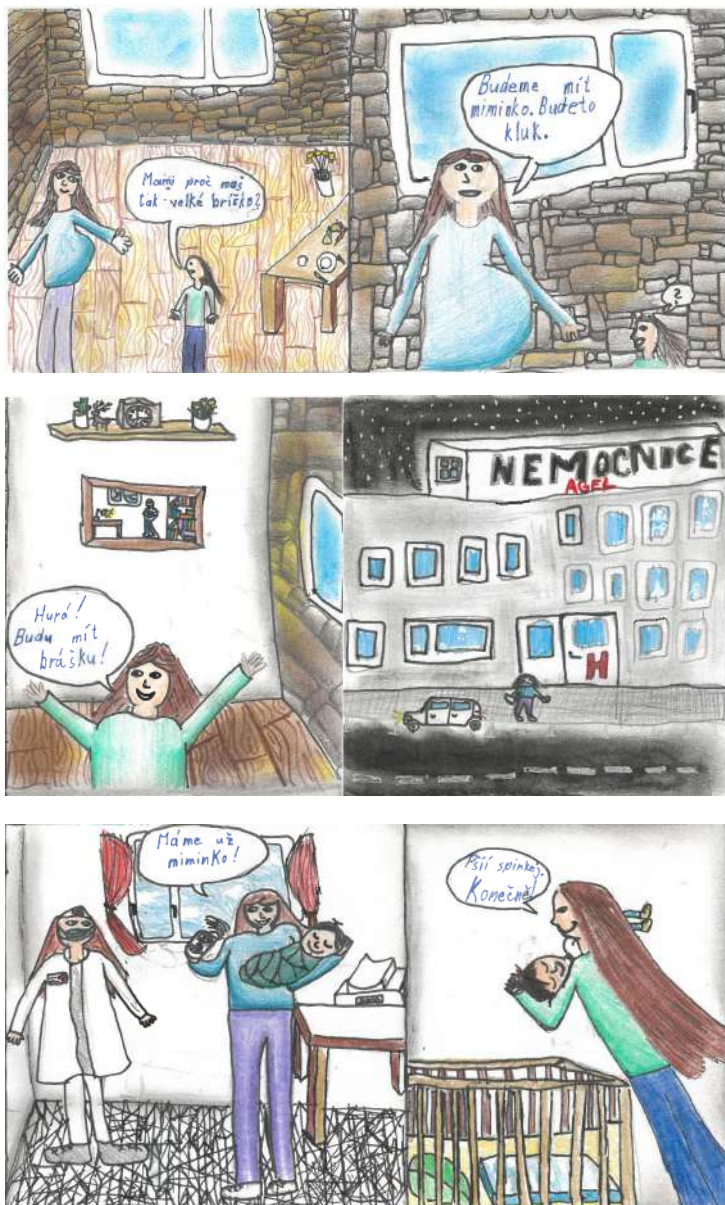
12

Jak mi dobrá zpráva změnila den, život, všechno

Terézia Pancisynová, 3. tř., ZŠ Salvátor, Valašské Meziříčí

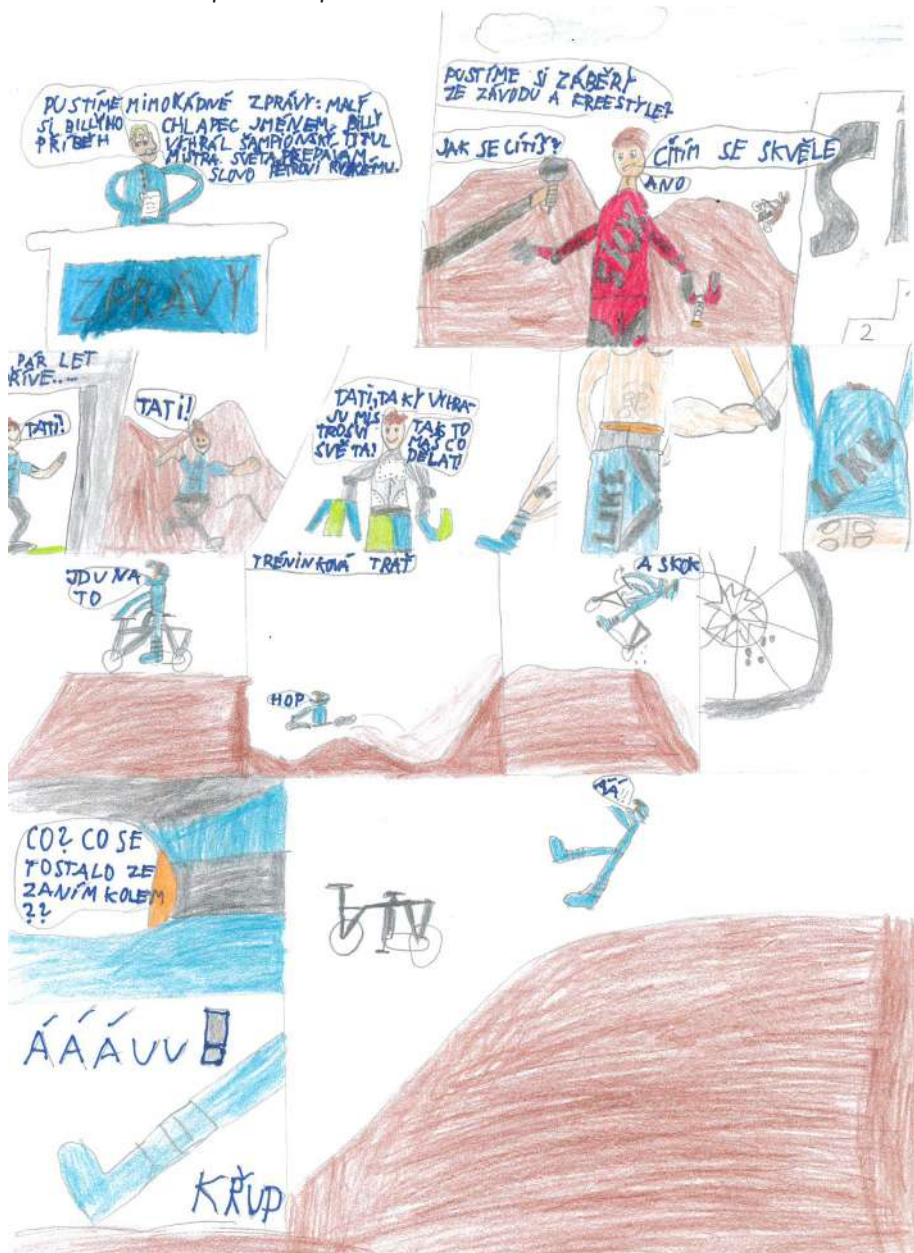
2. místo

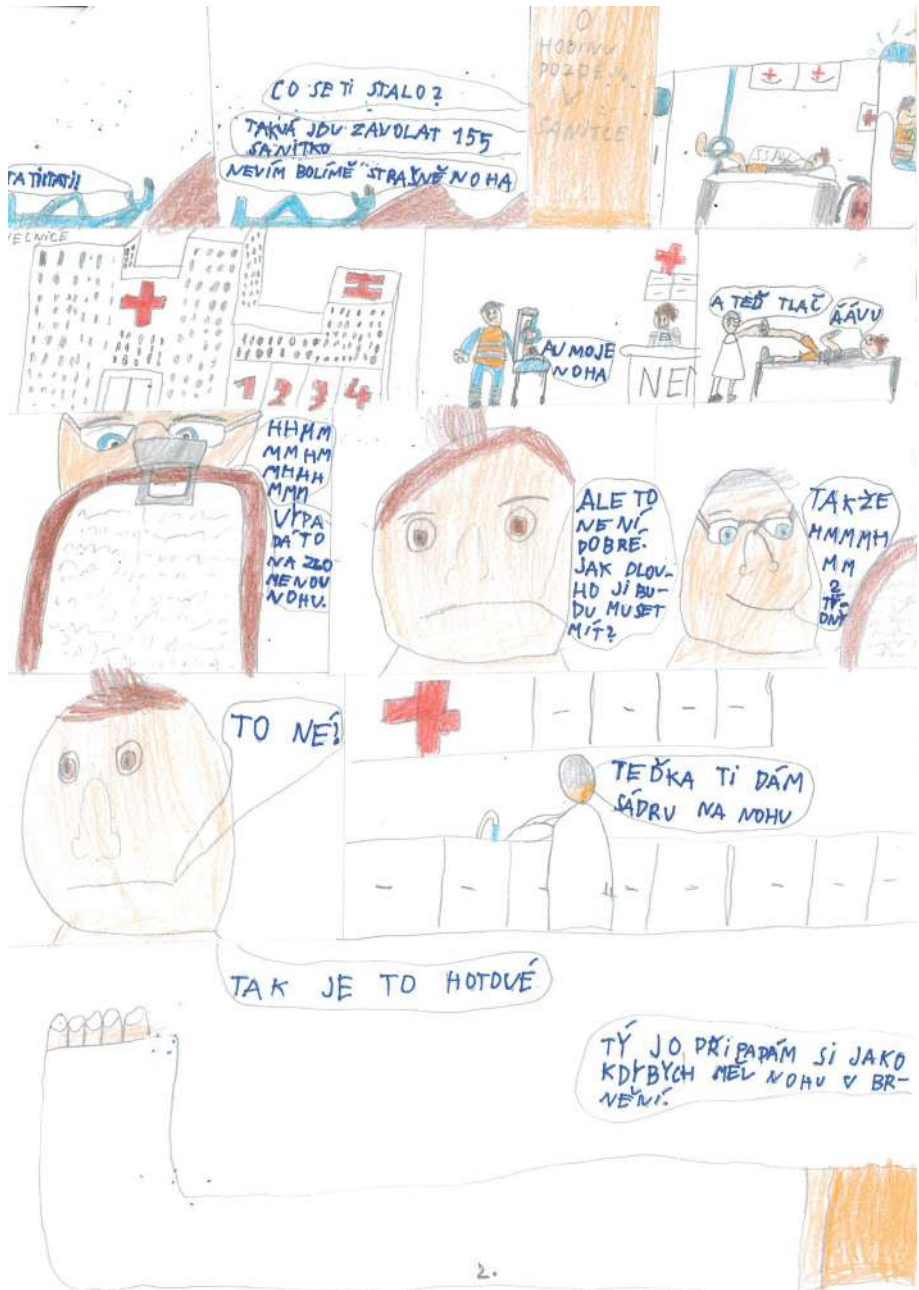

Bez názvu

Jakub Kramoliš, 3. třída, ZŠ Vidče

3. místo

Zprávy TV Veronika

Veronika Pospíšilová, 4. tř., ZŠ Salvátor, Valašské Meziříčí

1. místo

4. třída ZŠ
 Salvátor navštívila
 záchrannou
 stanici v Hošťalkově.
 Paní Kamila se stará
 o zraněná.

Z DOMOVA

chvo, chvo!

zvířata. Jsou zde
 Jezevci, veverky, různé
 ptáci, vydra, kuna

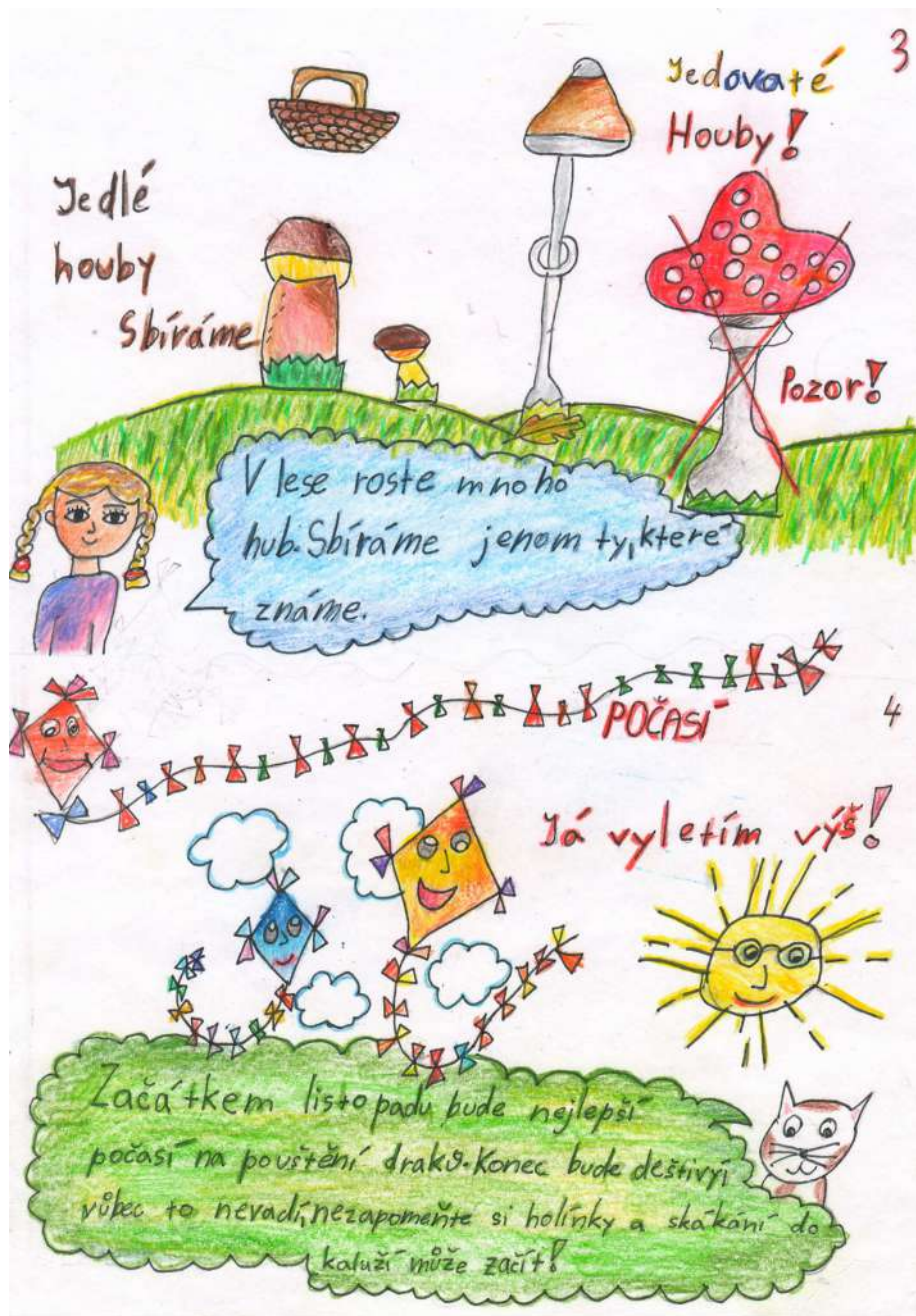
Děti zdravíme
 Vaš z lesa

Prosíme,
 sbírejte nám
 kaštiny a
 žaludy.

Z LESA

Dnes pro Vás máme rozhovor s místním
 zajícem Tlapkou a srncem Ouškem.

Jedlé
houby
Sbíráme

Jedovaté
Houby!

Pozor!

V lese roste mnoho
hub. Sbíráme jenom ty, které
známe.

3

POČASI

Já vyletím výš!

Začátkem listopadu bude nejlepší
počasí na pouštění draků. Konec bude deštivý,
vůbec to nevadí, nezapomente si holínky a skákání,
do kaluži může začít!

4

Svatý
Martin

11 listopadu

Svátek
slaví

Svatý Martin byl rytíř, který se podělil o svůj plášť s chudáčkem. Svůj plášť rozsekl mečem

Vánoce

24 prosince

Hurá!

Prál bych
si myšku!

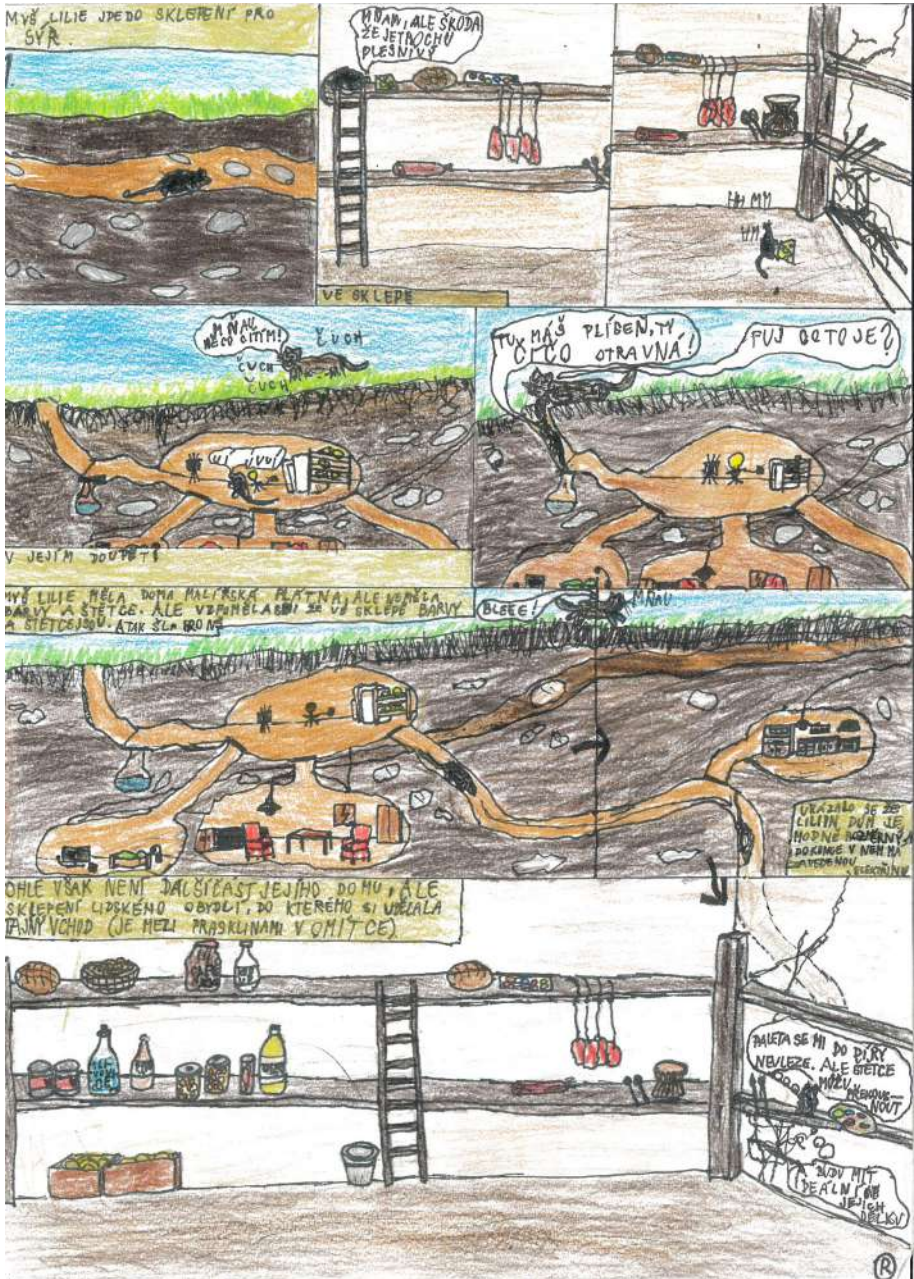

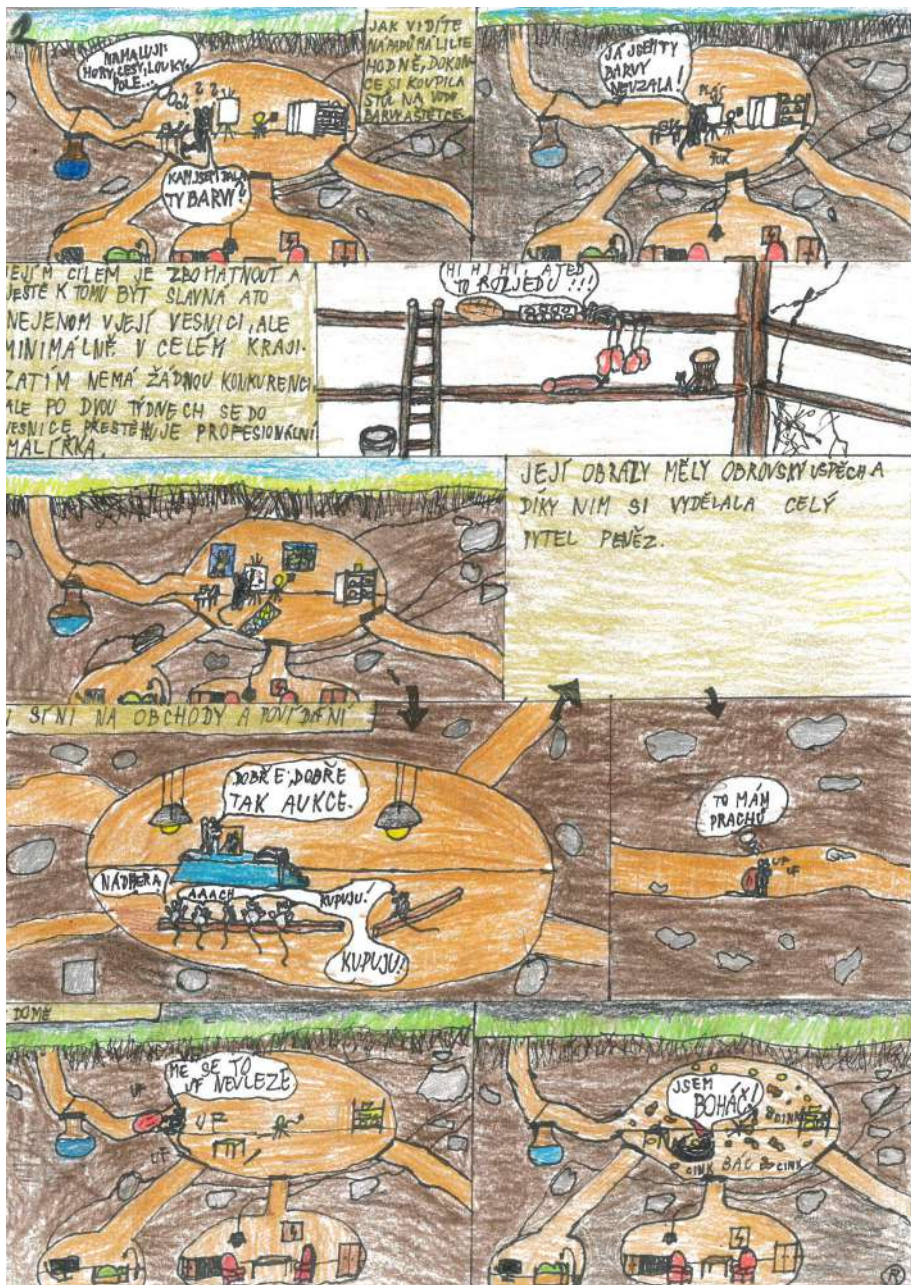
Děti, blíží se Advent a potom budou Vánoce. Přejeme Vám dobrou noc a hezké sny.

Příběh myši Lilie

Josef Dejmek, Matouš Duda, 5. třída, ZŠ Vidče

2. místo

Nela na Měsíci

Beáta Židková, 4. třída, ZŠ Valašská Polanka

3. místo

Nela

Třináctiletá miliardářka jménem Nela
míla vše, na co by jí mohli pomýšlet.
Papíř. hračky, vlnu, kabelky, šaty, peníze...

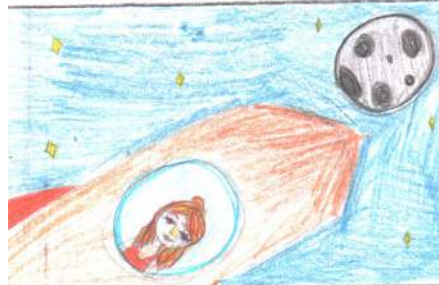
Ale za všeho nejvíce milovala knihy, o vesmíru,
o planetách a hlavně o Měsíci.

Její řívozní sen byl vyjetěd na Měsíc
a postavil tam obrovské město.

Když měla Nela čtrnácté narozeniny,
rodice jí dali nejlepší dárek v řívozní.
Lekku na Měsíc.

Ležela tam až na tři týdny, ale to
ji nevadilo.
Tři týdny uběhly jako voda

A Nela ležela prozkoumávat
Měsíc.

1

Nela zavolała svojim rodičom, že Měsíc je veliký a vrese se sam celé město.

Rodiče sehnali dělníky a poslali je raketou na Měsíc. Na Měsíci postavili obrovské město. Nela byla šťastná. Potom se i se svými rodiči přestěhovala na Měsíc.

2

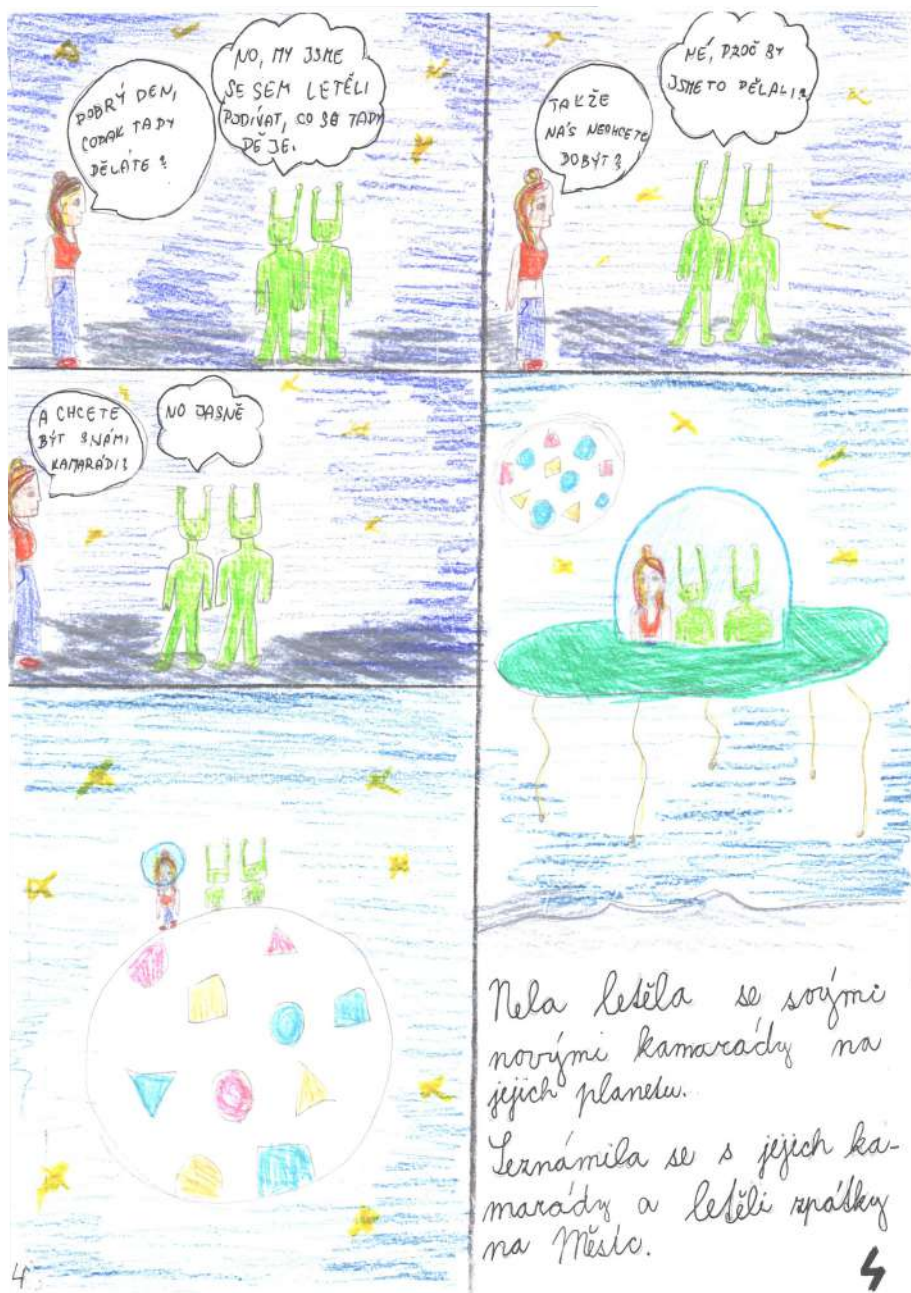
Postavili si tam obrovskou vlnu s obrovskou kachradou.

Do pár vlnách na Měsíci
přiletěla vesmírná loď,
ve které byli mimozemšťani.

Všichni se jich báli.
Nela se po kočičku taky
bála, ale pak si s nimi
promluvila.

3

5

Život dinosaurů

Adriana Bušová, 6. třída, ZŠ Vsetín, Trávníky

1. místo

ŽIVOT JAKO DINOSAURUS

POKRAČOVÁNÍ

Záleží na úhlu pohledu

Sára Foltýnová, 6. třída, ZŠ a MŠ Loučka

2. místo

Záleží na úhlu pohledu

Jak stejnou zprávu vidí pesimista a jak optimista? Tak tento rozdíl vám ukáží v tomto komiksu. Tak dobře čtěte.

A poslední v naší partě je Kristy.

Stalo se, co se nemělo stát. Johnny uklouzl na mokré trávě a stáhl s sebou i Kristy.

V jídelně na obědě

Doteď měly děti ještě klidný den. A teď to přišlo. Držte si klobouky panstvo! ...

Milá babičko

Julie Cábová, kvarta, Gymnázium Rožnov p. R.

1. místo

MILÁ BABIČKO,
mesu dobré zprávy! Vzpomínáš, jak tatínek nedávno
onemocněl? Tak včera jsem se rozhodla, že mu pomůžu!
Jednou jsi mi říkala, že šípkový čaj je lék na všechno
a mě napadlo, že mu
ho přivezu.

Takže abych se dostala do nemocnice,
sestrojila jsem si vzducholod!

S ní jsem se brzy ocitla nad celým naším městem.
A dokonce jsem se sprátelila s jiříčkami, které letěly kolem!

5
Ale když jsem pak vyletěla moc vysoko, zaútočil na mě orel!

6
A já vypadla z košíku!

Spadla jsem do vraní knihovny, kde si vrány pují různé blýskavé věci a šperky, aby se měly čím chlubit.

Můžu si to na chvíli vzít?

9
Mezi cennostmi jsem tam našla kalich zmizení a tak jsem se vran zeptala, jestli by mi jej nepůjčily.

Ony mi ale nijak neodpověděly, takže jsem usoudila, že jim to nevádí.

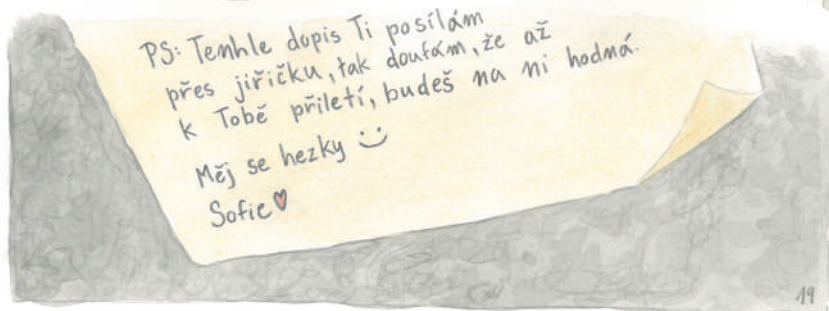
Tatínek spal, a proto jsem mu tu termosku nechala na stole, povytáhla mu perinu a rozloučila se. To víš, potřebuje spát.

Domů jsem pak jela po řece v košíku!

No a dnes jsem se dozvěděla, že se tatínek vyléčil!
Brzy k Tobě budeme moct přijet všichni!

Případ ztracených hrášků

Viktorie Onderková, 9. třída, ZŠ Vidče

2. místo

Večerní zprávy

Vánoční neklid

Viktorie Mizerová, 9. třída, ZŠ Zubří

3. místo

5 MINUT PŘEDEM

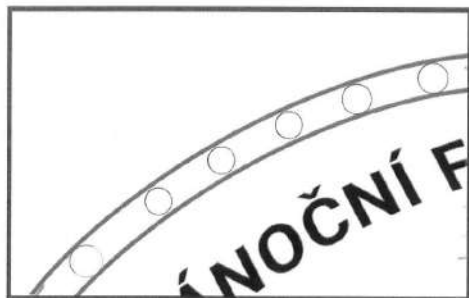

4

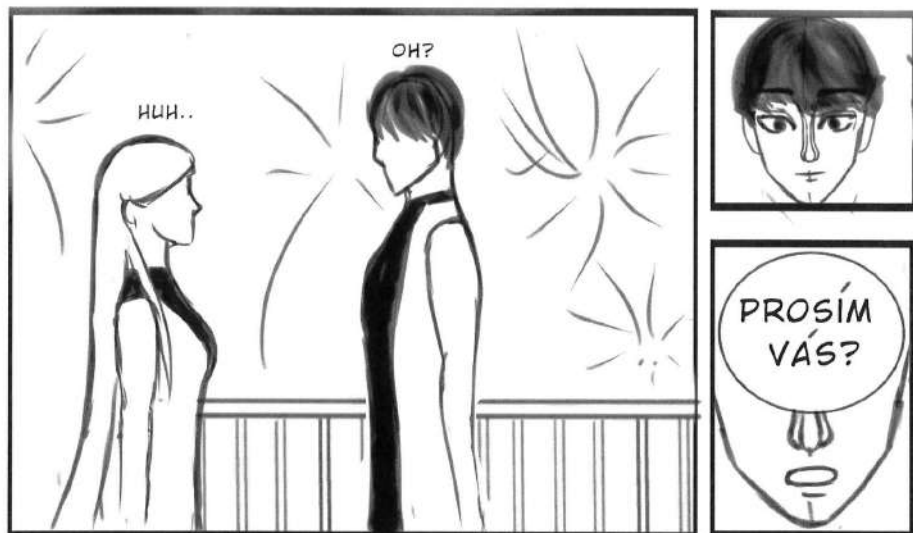

5

7

Celkové pořadí

PRÓZA

Kategorie 1.–3. třída

1. Emma Patricie Juráň
2. René Barabáš
3. Klára Bohůnková

Kategorie 4.–5. třída

1. Týna Babicová
2. Pavel Randýsek
3. Alžběta Žitníková

Kategorie 6.–7. třída

1. Anna Chrobáková
2. Pavlína Kovářová
3. Sára Posadová

Kategorie 8.–9. třída

1. Jiří Fiala
2. Eliška Šťastná
3. Adéla Zbranková

POEZIE

Kategorie 4.–5. třída

1. Martin Slíž
2. Veronika Barabášová,
Matěj Zátorský
2. Sofie Hromadová

Kategorie 6.–7. třída

1. Jan Ondrušek
2. Karolína Fialová
3. Petr Marek

Kategorie 8.–9. třída

1. Viktorie Hrušková
1. Julie Zemánková
2. Vojtěch Ondrušek

KOMIKS

Kategorie 1.–3. třída

1. Dorota Holčáková
2. Terézia Pancisynová
3. Jakub Kramoliš

Kategorie 4.–5. třída

1. Veronika Pospíšilová
2. Josef Dejmek, Matouš Duda
3. Beáta Žídková

Kategorie 6.–7. třída

1. Adriana Bušová
2. Sára Foltýnová
3. Anna Chrobáková

Kategorie 8.–9. třída

1. Julie Cábová
2. Viktorie Onderková
3. Viktorie Mizerová

O poklad strýca Juráša

Dobré zprávy

Sborník literárních a výtvarných prací dětských autorů vsetínského okresu
Vsetín 2023

Práce nebyly jazykově ani stylisticky upravovány

Vydala Masarykova veřejná knihovna Vsetín v roce 2023
Dolní náměstí 1356, 755 01 Vsetín, tel.: 575 755 141
www.mvk.cz, mvk@mvk.cz

Grafická úprava: Petra Románková

Počet stran: 98
Vydání první

ISBN 978-80-87991-17-6 (online ; pdf)

 Masarykova
veřejná
knihovna
Vsetín

Městská
knihovna
Rožnov pod Radhoštěm

 KNIHOVNA
VALMEZ